

دستور کار مشترک ما

خلاصه خط مشی شماره ۹

دستور کار جدید برای صلح

ژوئیه ۲۰۲۳

آنتونیو گوترش

کمیته جوانان انجمن ایرانی مطالعات سازمان ملل متحد

مترجمان: فاطمه دولت‌آبادی، صدرا پیرنیاکان، علی
رستگارفرد، سید محمدمامین علوی، علی کریمی،
ساوالان محمدزاده، مهدی منصوری و محمد
یعقوبی

بازخوانی و ویرایش: نرگس رشیدی،
سید محمدمامین علوی و صادق بشیره

زیر نظر:

دکتر حسن سواری

عضو هیات علمی دانشگاه تربیت مدرس

مهرماه ۱۴۰۲

دیباچه

به نام آن که جان بخشیدمارا

تن و توش و توان بخشیدمارا

دبیرکل سازمان ملل متحد عالیترین مقام اداری سازمان ملل متحد است که براساس مواد ۹۷-۱۰۱ منشور دارای اختیارات و وظایفی برای انجام امور است. در عمل دبیران کل، براساس مجموعه ای از ویژگی های شخصیتی، موقعیت درون سازمان و همچنین شرایط بین المللی در زمان اجرای مسئولیت خویش، علاوه بر رعایت تمهیدات منشور، فراتر از آن، اقدامات و ابتکاراتی را برای اجرای بهتر وظایف، و یا در جهت بهبود عملکرد سازمان ملل متحد انجام داده اند.

از جمله این موارد، تهیه و ارائه گزارشات، دستورکارها در زمینه های مختلف فعالیت سازمان ملل متحد، بیان چالش ها، توصیه ها و پیشنهادهایی برای اصلاح امور در جهت کارایی بیشتر و مشروعیت بخشی به سازمان بوده است. در حالی که از زمان تشکیل آن شاهد ارائه برخی گزارشات از طرف دبیران کل بوده ایم، ولیکن در زمان دبیرکلی پطرس پطرس غالی (ابتدای سال ۱۹۹۲ تا پایان سال ۱۹۹۶) با عنایت به شخصیت علمی دغدغه مند و مستقل، پایان جنگ سرد و تغییر اوضاع احوال جهانی و نیاز سازمان به تحول، شاهد انتشار سه دستورکار مهم با عناوین: دستورکاری برای صلح، دستورکاری برای توسعه و دستورکاری برای دموکراسی سازی هستیم که هر سه سند نقش مهمی در توسعه ادبیات سازمان ملل متحد در زمینه تحقق اهداف منشور دارند. پس از آن، این رویه و اقدام توسط دیگر دبیران کل، کوفی عنان (ابتدای سال ۱۹۹۷ تا پایان سال ۲۰۰۶)، بانکی مون (ابتدای سال ۲۰۰۷ تا پایان سال ۲۰۱۶) و آنتونیو گوترش (از ابتدای سال ۲۰۱۷ تاکنون) دنبال شده است. هر کدام از این دبیران کل از منظری نسبت به موضوعات در دستورکار جهانی، مواجه با چالش های پیش رو نگریده، و در عین حال پیشنهادهاتی را برای اصلاح امور مطرح نموده اند.

بلاشک درمیان تمام گزارشات دبیران کل سازمان ملل متحد، دستورکاری برای صلح که توسط پطرس پطرس غالی در ژانویه سال ۱۹۹۲ منتشر شد، جایگاه ویژه ای به دلیل درک شرایط جهان در حال گذر از دوقطبی، نیاز به ابزارهای قوی تر و با ماموریت های منطبق با شرایط جهانی و افزایش استفاده از ترتیبات منطقه ای برای حفظ صلح و امنیت بین المللی توسط سازمان ملل متحد دارد. وی در این گزارش به سه ماموریت دیپلماسی پیشگیرانه، صلح سازی و حفظ صلح اشاره دارد. همچنین به اهمیت اقدامات برای تحکیم صلح پس از برقراری آتش بس و موافقت نامه های صلح برای عدم بازگشت منازعه اهمیت می دهد.

حدود سی سال پس از انتشار دستورکاری برای صلح و با درک جهانی متفاوت و تغییرات بین المللی، آنتونیو گوترش، در ماه ژولای سال ۲۰۲۳، گزارشی را با عنوان دستورکار جدید صلح منتشر کرد.

همانطوری که دستورکاری برای صلح سال ۱۹۹۲ در شرایط خاص بین المللی پس از پایان جنگ سرد منتشرشد، این گزارش نیز در فضای بین المللی پس از پایان یک بیماری عالمگیر و نمایان شدن کاستی های موجود در عرصه جهانی ، و تحت تاثیر تهاجم روسیه یک دولت عضو دائم شورای امنیت برای الحاق سرزمین یک دولت عضو سازمان ملل متحد و برخی تهدیدات نوین فرصت انتشار یافته است. دبیرکل در این گزارش به اهمیت و مطلوبیت همکاری بین المللی از طریق چندجانبه گرایی به عنوان یک ابزار مهم برای تقویت حکومت جهانی برای فردایی بهتر ارج می نهد و تلاش برای وسعت بخشی به آن از طریق ارائه پیشنهادهای دارد. ضمن برشمردن عمده چالش هایی که موجب نگرانی و نا امیددی برای مردم جهان شده، تلاشها برای تامین عدالت و توسعه را به عنوان زیربنای همکاری را بیان می کند. تهدیدات روبروی بشر را درهم تنیده و فراملی قلمداد کرده و برای رویارویی با آنها که فراتر از توانایی کشورهاست، همکاری را طلب می کند .

ماهیت در حال تغییر مخاصمات مسلحانه، خشونت مداوم خارج از مخاصمات مسلحانه، خطرات ناشی از تسلیحاتی کردن فناوری های جدید و نوظهور، افزایش نابرابری ها در داخل و میان ملتها، تگناهای مشارکت مدنی، وضعیت اضطراری اقلیمی، در کنار چالش های هنجاری حقوق بین الملل، ارائه اصول جدیدی برای نظام امنیت دسته جمعی موثر، اعتمادسازی، اهمیت همبستگی را مورد توجه قرار داده و درباره آنها قلم فرسایی می کند. دبیرکل در این گزارش به سلسله ای از توصیه ها در زمینه های مختلف که بنا به نظر او به ایجاد اعتماد بیشتر برای کارایی ملل متحد و افزایش توان آن در حفظ صلح و امنیت بین المللی مبادرت می ورزد. بیان مشکلات و چالش ها و توصیه ها مانعی برای ابراز امیدواری و خوشبینی وی برای آینده ملل متحد نیست. به هر حال در حالیکه وی بیش از هر فرد دیگر می داند که مشکلات زیاد و امکانات سازمان محدود است، ولیکن چاره ای ندارد که کوشش و جهد خود را حتی در قالب ارائه گزارش و توصیه ها انجام دهد. اصطلاح “ ناممکن ترین شغل دنیا ” که برای دبیران کل ملل متحد رایج است. واقعیتی انکار ناپذیر است. حال دبیران کل اجرای این شغل را از طریق عمل به تمهیدات منشور، گسیل نمایندگان ویژه، سفر به مناطق بحرانی، سخنرانی ها، شرکت در جلسات و ارائه گزارشات، انجام می دهند. قضاوت در مورد چگونگی و در نهایت توانمندی برای حفظ صلح و امنیت بین المللی مشکل و در گرو هزاران پیچش نهادی و فردی است.

با توجه به اهمیت گزارش دستورکار جدید دبیرکل که در تابستان جاری منتشرشد، انجمن در راستای انجام وظایف خود و تجربه قبلی برای بررسی این گونه اسناد، در روز جهانی صلح در ۳۰ شهریور ۱۴۰۲، نشستی تخصصی پیرامون این گزارش قابل تامل با شرکت سه نفر از اساتید و پژوهشگران ارجمند، دکتر سیدکاظم سجادپور، دکتر منیژه اسکندری زنجانی، دکتر پوریا عسکری با مدیریت دکتر حسن سواری مسئول محترم کمیته صلح و امنیت انجمن برگزار نمود پس از این جلسه فرزندان عزیز کمیته جوانان با ابتکار مطلوب اهتمام به ترجمه گزارش فوق برای دسترسی بیشتر پژوهشگران و دانشجویان علاقمند کردند .

به نام انجمن ایرانی مطالعات سازمان ملل متحد وظیفه دارم از زحمات ارزشمند فرزندان کمیته جوانان: خانم فاطمه دولت ابادی، آقایان صدرا پیرنیاکان، علی رستگارفرد، سیدمحمدامین علوی، علی کریمی، ساوالان محمدزاده، مهدی منصوری و محمد یعقوبی که کار ترجمه متن را انجام دادند سپاسگزاری می نمایم. همچنین از خانم نرگس رشیدی، آقایان سیدمحمدامین علوی و صادق بشیره که متن را بازخوانی و ویراستاری کردند، متشکرم .

از استاد ارجمند دکتر حسن سواری که با دانش، دقت خاص و با صمیمیت ویژه، نظارت علمی برای انجام کار را به عهده داشتند، تشکر و قدردانی می کنم. از استاد گرامی، دکتر پوریا عسکری دبیرکل عزیز انجمن برای زحمات ارزنده سپاسگزاری می نمایم.

از همکار عزیز و بزرگوار انجمن، خانم اعظم پازدار برای تدوین نهایی و انتشار متن گزارش ممنون هستم. انجمن علاوه بر ابراز مسرت برای ارائه این متن به زبان فارسی با هدف توسعه ادبیات فارسی مطالعات ملل متحد در جامعه علمی، همکاری مشترک و صمیمانه میان فرزندان کمیته جوانان را در اولین ماه آغاز فعالیت خود در سال ۱۴۰۲ را ارج می نهد. این روابط انسانی مهمترین سرمایه واقعی برای انجمن، ارزشمند و موجب امید است.

از خداوند متعال سلامتی ، نیک روزی و توفیق یکایک عزیزانی که در انتشار این مجموعه نقش داشته اند، خواستارم.

نسیرین مصفا

رئیس انجمن

دستور کار مشترک ما

خلاصه خط مشی شماره ۹

دستور کار جدید برای صلح

ژوئیه ۲۰۲۳

مقدمه

پیش در آمد

چالش‌هایی که با آن مواجه هستیم، تنها از طریق همکاری بین‌المللی استوار تر قابل حل است. اجلاس سران که در آینده و در سال ۲۰۲۴ برگزار خواهد شد، فرصتی به منظور توافق بر سر راه‌حل‌های چندجانبه برای فردایی بهتر، تقویت حکومت جهانی برای نسل حاضر و آینده است. به عنوان دبیرکل از من دعوت شده است تا در قالب توصیه‌هایی اقدام‌محور، با تکیه بر پیشنهادات مندرج در گزارش خویش با عنوان «دستور کار مشترک ما» اطلاعاتی را به منظور ارائه به اجلاس سران آماده نمایم که خود اجابت تقاضای اعلامیه بزرگداشت هفتاد و پنجمین سالگرد تاسیس سازمان ملل متحد است. خلاصه خط مشی حاضر یکی از آن مواردی است که قرار است در اجلاس سران مطرح شود.

هدف خلاصه خط مشی حاضر

در بیانیه بزرگداشت هفتاد و پنجمین سالگرد تاسیس سازمان ملل متحد، سران کشورها و دولت‌ها متعهد شدند که صلح را ترویج و از مخاصمات جلوگیری کنند. احترام به این تعهد مستلزم تغییرات اساسی توسط کشورهای عضو در اقدامات خود و تعهد آن‌ها به حمایت و تقویت نظام چندجانبه به عنوان تنها ابزار قابل دوام برای مقابله با مجموعه‌ای از تهدیدات جهانی در هم تنیده و تحقق وعده‌های منشور ملل متحد در سراسر جهان است.

کشورهای عضو می‌بایست پاسخی به احساس ناراحتی عمیق که در میان ملل و مردم ایجاد شده و دولت‌ها و سازمان‌های بین‌المللی از عنایت به آن کوتاهی می‌کنند، ارائه دهند. برای میلیون‌ها نفر منشا این ناامیدی را می‌بایست در وحشت گرسنگی، آوارگی و خشونت جستجو کرد. نابرابری‌ها و بی‌عدالتی‌ها در داخل و میان ملل سبب بروز نارضایتی‌های جدیدی شده است. کشورهای عضو نسبت به ظرفیت‌های بالقوه راه‌حل‌های چندجانبه به منظور بهبود زندگی بذر بی‌اعتمادی کاشته و درخواست‌ها برای اشکال جدید انزواگرایی را

تقویت نموده‌اند. با گرم‌شدن کره زمین، افزایش حاشیه‌نشینی و افزایش مخاصمات جوانان در همه‌جا از چشم‌انداز آینده خود ناامید شده‌اند.

انتخاب پیش روی ما روشن است. تا زمانی که منافع همکاری بین‌المللی ملموس‌تر و عادلانه‌تر نشود و تا زمانی که دولت‌ها نتوانند رقابت خود را مدیریت کنند و از تقسیمات فعلی خود فراتر نروند تا راه‌حل‌های عمل‌گرایانه برای مشکلات جهانی بیابند، بر رنج بشر افزوده خواهد شد. ضرورت گرد هم آمدن همه کشورها به منظور تحقق وعده ملل متحد به ندرت تا این حد زیاد بوده است.

گزارش من در مورد دستور کار مشترک ما چشم‌اندازی برای تحقق این وعده ارائه می‌دهد. این گزارش یک نظام چندجانبه را ترسیم می‌نماید که میتواند عادلانه‌تر، متشکل‌تر و موثرتر باشد. ساختن این چندجانبه‌گرایی جدید باید با اقدام برای صلح آغاز شود؛ نه تنها به این دلیل که جنگ پیشرفت در تمامی برنامه‌های دیگر ما را تضعیف می‌کند بلکه به این دلیل که در سال ۱۹۴۵، با دستیابی به صلح بود که دولت‌ها را حول نیاز به حکومت جهانی و سازمان بین‌المللی متحد کرد.

این چندجانبه‌گرایی جدید باید تشخیص دهد که نظم جهانی در حال تغییر است. باید با چشم‌انداز ژئوپلیتیکی پراکنده‌تر سازگار شود. باید به ظهور حوزه‌هایی که پتانسیل تبدیل شدن به یک تعارض را دارند، پاسخ دهد. همچنین باید برای مقابله با تعداد بی‌شمار تهدیدهای جهانی که کشورها را، چه بخواهند و چه نخواهند، در وابستگی متقابل محبوس کرده است، تلاش کند. این چندجانبه‌گرایی جدید ایجاد می‌کند که ما فراتر از منافع امنیتی محدود خود نگاه کنیم. صلحی که ما متصور هستیم تنها در کنار توسعه پایدار و حقوق بشر قابل پیگیری است.

نظام امنیت جمعی که سازمان ملل متشکل از آن است، دستاوردهای چشمگیری را به ثبت رسانده است. موفق شده است از یک جنگ جدید جهانی جلوگیری کند. همکاری بین‌المللی - از توسعه پایدار، خلع سلاح، حقوق بشر و توانمندسازی زنان تا مبارزه با تروریسم و حفاظت از محیط زیست - بشریت را ایمن‌تر و سعادت‌مندتر کرده است. برقراری و حفظ صلح به پایان دادن به جنگ‌ها و جلوگیری از تبدیل شدن بحران‌های متعدد به خشونت تمام‌عیار کمک کرده است. زمانی که جنگ‌ها شروع می‌شود، اقدام جمعی سازمان ملل متحد اغلب به کوتاه‌تر کردن مدت و نیز کاهش بدترین آثار آن کمک می‌کند.

با این وجود، صلح برای بسیاری در سراسر جهان یک وعده دست‌نیافتنی است. مخاصمات همچنان باعث تخریب می‌شوند، در حالی که علل آن‌ها پیچیده‌تر و حل کردن آن‌ها دشوار شده است. این امر ممکن است باعث شود که دست‌یافتن به صلح کاری ناامیدکننده به نظر برسد. با این حال در واقعیت، این تصمیمات و اقدامات سیاسی انسان‌هاست که می‌تواند امید به صلح را حفظ کند یا در هم بکوبد. جنگ همیشه یک

انتخاب است: توسل به اسلحه به جای گفتگو، اجبار به جای مذاکره، تحمیل به جای متقاعد کردن. بزرگ‌ترین چشم‌انداز ما در آن‌جا نهفته است؛ زیرا اگر جنگ یک انتخاب باشد، صلح نیز می‌تواند انتخاب شود. زمان تعهد مجدد به صلح فرارسیده است. در سند حاضر، من دیدگاه خود را در مورد این که چگونه می‌توانیم آن انتخاب را انجام دهیم، ارائه می‌کنم.

جهان در یک مسیر متقاطع

گذار ژئوپلیتیک

سازمان ملل متحد اساساً بر اساس تمایل کشورهای عضو به منظور همکاری شکل گرفته است. این «بهبود روابط میان کشورها» در پایان جنگ سرد بود که به ایجاد اجماع در شورای امنیت کمک کرد و سازمان را برای مقابله با تهدیدات امنیت جمعی توانمند نمود. در مقابل این پس‌زمینه بود که دستور کار صلح در سال ۱۹۹۲ ارائه شد.

ما اکنون در یک نقطه عطف هستیم. دوران پس از جنگ سرد به پایان رسیده است. گذار به یک نظم جهانی جدید در حال انجام است. در حالی که خطوط آن هنوز مشخص نشده است، رهبران در سراسر جهان از چندقطبی بودن به عنوان یکی از ویژگی‌های تعیین‌کننده آن یاد کرده‌اند. در این لحظه گذار، با ظهور قطب‌های نفوذ جدید، شکل‌گیری بلوک‌های اقتصادی جدید و بازتعریف محورهای رقابت، پویایی قدرت به طور فزاینده‌ای تکه‌تکه شده است. رقابت بیشتر بین قدرت‌های بزرگ و از دست دادن اعتماد میان شمال و جنوب جهانی وجود دارد. تعدادی از کشورها به طور فزاینده‌ای به دنبال تقویت استقلال استراتژیک خود هستند، در حالی که سعی می‌کنند بر روی خطوط تقسیم موجود مانور دهند. همه‌گیری بیماری کرونا (COVID-19) و جنگ در اوکراین این روند را تسریع کرده است. یگانگی هدف و همسوئی که کشورهای عضو در اوایل دهه ۱۹۹۰ در حال رنگ باختن است.

امروزه دکترین‌های امنیت ملی بسیاری از کشورها از تشدید رقابت ژئواستراتژیک در دهه‌های آینده صحبت می‌کنند. مخارج نظامی در سطح جهانی در سال ۲۰۲۲ رکورد جدیدی را ثبت کرد و به ۲,۲۴ تریلیون دلار رسید. چهارچوب‌های کنترل تسلیحات و ترتیبات مدیریت بحران که به تثبیت رقابت‌های میان قدرت‌های بزرگ و جلوگیری از جنگ جهانی دیگر کمک کرد، فرسوده شده است. وخامت آن‌ها در سطح جهانی و همچنین منطقه‌ای، احتمال بن‌بست‌های خطرناک، محاسبات اشتباه و ماریپیچ‌های شدید را افزایش داده است. مناقشه هسته‌ای بار دیگر بخشی از گفتمان عمومی شده است. در همین حال برخی از کشورها از عدم قطعیت‌های لحظه‌ای به عنوان فرصتی برای بازگرداندن نفوذ خود یا رسیدگی به اختلافات طولانی‌مدت از طریق ابزارهای قهری استقبال کرده‌اند.

رقابت ژئواستراتژیک باعث تکه‌تکه‌شدن ژئواکونومیک، گسترش شکاف در تجارت، مسائل مالی و ارتباطات و افزایش نگرانی‌ها در مورد انتقال فناوری‌هایی مانند نیمه‌هادی‌ها شده است. تلاش‌ها برای دسترسی مطمئن به کالاهای اساسی و استراتژیک مانند مواد معدنی کمیاب، زنجیره‌های تامین جهانی را متحول می‌کند. در برخی از مناطق، سیاست‌های قطبی شده جهانی در آشکارشدن چندین تلاش برای یکپارچگی منطقه‌ای که برای دهه‌ها به ثبات منطقه‌ای کمک کرده، منعکس گردیده است.

با این وجود، ضرورت همکاری مشهود است. رقابت نامحدود میان قدرت‌های هسته‌ای می‌تواند منجر به نابودی انسان شود. عدم رسیدگی به سایر تهدیدات جهانی خطرات وجودی را برای دولت‌ها و جوامع در سراسر جهان به همراه دارد. حتی در اوج جنگ سرد، دو بلوک متخاصم ایدئولوژیک و سیاسی و یک جنبش غیرمتمهد فعال، راه‌هایی برای پیشبرد اهداف مشترک از طریق همکاری بین‌المللی، کنترل تسلیحات و خلع سلاح از جمله از طریق سازمان ملل متحد پیدا کردند. دلایلی وجود دارد که باور کنیم کشورهای عضو همچنان حتی در محیطی چندپاره و پراکنده‌تر جهانی، ارزش همکاری بین‌المللی را مورد ملاحظه قرار خواهند داد. همان‌طور که اجماع طولانی‌مدت پشت راهبرد جهانی ضد تروریسم سازمان ملل متحد نشان می‌دهد، آن‌ها توانسته‌اند از اختلافات خود فراتر رفته و علیه تهدیدات حیاتی اقدام جمعی انجام دهند. به علاوه، اکثریت کشورها همچنان بر نظام چندجانبه، باورمندی عمیقی دارند که برای تضمین حاکمیت و استقلال خود و همچنین تعدیل رفتار قدرت‌های بزرگ ضروری است.

مجموعه‌ای از تهدیدات در هم تنیده

کشورها بیش از گذشته قادر نیستند خود را از منابع فرامرزی بی‌ثباتی و ناامنی مصون نگه دارند. حتی امن‌ترین مرزها نیز نمی‌توانند اثرات ناشی از گرم‌شدن کره زمین، فعالیت‌های گروه‌های جنایت‌کار یا تروریست‌ها یا انتشار ویروس‌های کشنده را در بر داشته باشند. تهدیدهای فراملی در حال همگرایی هستند. تاثیرات تقویت‌کننده متقابل آن‌ها فراتر از توانایی هر کشوری برای مدیریت است.

ماهیت در حال تغییر مخاصمات مسلحانه: افزایش تعداد مخاصمات مسلحانه در دهه گذشته، سیر نزولی مخاصمات به مدت ۲۰ سال را معکوس نمود. در سال ۲۰۲۲، تعداد مرگ‌ومیرهای ناشی از مخاصمات مسلحانه به بالاترین حد خود در ۲۸ سال اخیر رسیده است. این امر آثار فاجعه‌باری شامل اعمال وحشیانه و جنایت علیه بشریت را برای مردم و جوامع رقم زد. مخاصمات میان دولت‌ها ممکن است دوباره در حال افزایش باشد. جنگ‌های داخلی که امروزه نیز اکثریت قریب به اتفاق مخاصمات را نشان می‌دهند، به طور فزاینده‌ای در تحولات جهانی و منطقه‌ای درگیر می‌شوند: نزدیک به نیمی از تمام مخاصمات سال ۲۰۲۱، بین‌المللی شده‌اند. این امر خطر رویارویی مستقیم میان بازیگران خارجی را که در وضعیت‌های خاص به یک

طرف مخاصمه مبدل گشته‌اند، افزایش داده است. گروه‌های مسلح غیردولتی از جمله گروه‌های تروریستی، زیاد شده‌اند و بسیاری از آن‌ها ارتباط نزدیکی با منافع جنایت‌کارانه دارند. این گروه‌ها اغلب در قاچاق غیرقانونی و استفاده‌های ناصحیح از سلاح‌ها و جنگ‌افزارهای سبک شرکت می‌کنند و به آخرین فناوری‌ها و همچنین سلاح‌های نظامی که از انبارهای با امنیت ضعیف و نقل‌وانتقالات از بازار غیرقانونی یا از خود کشورها به دست می‌آیند، دسترسی دارند. پیچیدگی فزاینده محیط مخاصمات حل‌وفصل آن را دشوارتر کرده است؛ زیرا تحولات محلی و منطقه‌ای به روش‌های پیچیده‌ای با منافع طرف‌های خارجی تلاقی می‌کنند و حضور گروه‌های تروریستی تعیین شده توسط سازمان ملل متحد که در مناطق مختلف فعالیت می‌کنند، چالش‌های زیادی را به همراه دارد. مخاصمات همچنین الگوهای تبعیض‌آمیزی که از قبل موجود بوده‌اند را تشدید می‌نماید. زن‌ستیزی چه به صورت آفلاین و آنلاین، به خشونت‌های جنسیتی و جنسی در تمام نقاط جهان دامن می‌زند اما در محیط‌های مخاصمات، چالش‌های اضافی ناشی از ضعف نهادی، مصونیت از مجازات و گسترش سلاح‌هایی که عمدتاً توسط مردان حمل می‌شود، به شدت خطرات را تشدید می‌کند.

مخاصمات مسلحانه تاثیر منفی چشمگیری بر دستیابی به اهداف توسعه پایدار گذاشته است. یک‌چهارم بشریت در مناطق متاثر از مخاصمات مسلحانه زندگی می‌کنند. مخاصمه مسلحانه یک محرک کلیدی برای بیش از ۱۰۸ میلیون نفری است که به‌اجبار در سراسر جهان آواره شده‌اند - بیش از دو برابر تعداد یک دهه قبل. بدون کاهش چشمگیر مخاصمات، خشونت و گسترش سلاح، دستور کار ۲۰۳۰ برای درصد زیادی از بشریت دور از دسترس خواهد بود.

خشونت مداوم خارج از مخاصمات مسلحانه: بلای خشونت علاوه بر افرادی که در مخاصمات مسلحانه هستند، زندگی و معیشت بسیاری دیگر از افراد را شکل داده است. تروریسم یک تهدید جهانی باقی می‌ماند؛ حتی اگر کشورهای درگیر در مخاصمات مسلحانه به طور نامتناسبی تحت تاثیر قرار گیرند. زن‌ستیزی اغلب بخشی از روایت‌هایی است که برای توجیه چنین حملاتی مورد استفاده قرار می‌گیرد و توجه را به نقطه تلاقی افراط‌گرایی و خشونت مبتنی بر جنسیت جلب می‌کند. سایر اشکال خشونت به چالش‌های وجودی در بسیاری از نقاط جهان تبدیل شده‌اند. از سال ۲۰۱۵ تا ۲۰۲۱، حدود ۳/۱ میلیون نفر در نتیجه قتل عمد جان خود را از دست دادند؛ رقمی تکان‌دهنده که از ۷۰۰,۰۰۰ نفری که در مخاصمات مسلحانه در طول این دوره جان باختند، کمتر است. جرایم سازمان‌یافته سبب مرگ بسیاری از افراد در این دوره زمانی شده است؛ به گونه‌ای میزان آمار مرگ در این دوره با تمامی مخاصمات مسلحانه به‌صورت یکجا برابری می‌کند. در حالی که از هر پنج قربانی قتل تقریباً چهار نفر مرد هستند، این خشونت پیامدهای وحشتناکی برای زنان دارد. قتل آن‌ها عمدتاً مبتنی بر جنسیت است. در سطح جهانی تخمین زده می‌شود که از هر دو کودک ۲ تا ۱۷ساله، یک نفر هر ساله از نوعی خشونت رنج می‌برد.

خطرات ناشی از تسلیحاتی کردن فناوری‌های جدید و نوظهور: فناوری و جنگ در طول تاریخ بشر به طور ذاتی با یکدیگر مرتبط بوده‌اند. از سنگ‌های تراشیده گرفته تا شکافتن اتم، فناوری‌هایی که برای پیشبرد وجود انسان به کار گرفته شده‌اند، به منظور تخریب نیز مورد استفاده قرار گرفته‌اند. دوران ما نیز از این قاعده مستثنی نیست. فناوری‌هایی که به سرعت در حال پیشرفت و همگرایی هستند، پتانسیل ایجاد انقلابی در پویایی مخاصمات در آینده‌ای نه چندان دور را دارند. حوادث مربوط به استفاده مخرب از فناوری‌های دیجیتال، توسط بازیگران دولتی و غیردولتی از نظر دامنه، مقیاس، شدت و پیچیدگی افزایش یافته است. گسترش سامانه‌های هوایی بدون سرنشین مسلح (که به آن‌ها هواپیماهای بدون سرنشین نیز گفته می‌شود) در مخاصمات مسلحانه، با افزایش استفاده از درجات مختلف پیچیدگی توسط دولت‌ها و بازیگران غیردولتی از جمله تروریست‌ها، روند قابل توجه دیگری است. آن‌ها اغلب علیه اهداف غیرنظامی از جمله زیرساخت‌های حیاتی مستقر شده‌اند و تهدیدی برای عملیات صلح به شمار می‌روند. تحولات در فناوری‌های هوش مصنوعی و کوانتومی از جمله فناوری‌های مربوط به سیستم‌های تسلیحاتی، ناکافی بودن چهارچوب‌های حاکمیتی موجود را آشکار می‌کند. بزرگی انقلاب هوش مصنوعی اکنون آشکار است اما پتانسیل آن برای آسیب - برای جوامع، اقتصادها و خود جنگ - غیرقابل پیش‌بینی است. پیشرفت در علوم زیستی این پتانسیل را دارد که به افراد قدرت ایجاد مرگ و اختلال در مقیاس جهانی بدهد.

ظهور ابزارهای نرم‌افزاری قدرتمندی که می‌توانند محتوا را فوراً و به طور انبوه منتشر و تحریف کنند، خبر از یک واقعیت جدید و کیفی متفاوت می‌دهد. همان‌طور که خلاصه خط مشی من در مورد یکپارچگی اطلاعات عمومی نشان می‌دهد، اطلاعات نادرست و سخنان نفرت پراکنده در پلتفرم‌های شبکه‌های اجتماعی شایع هستند و به طرز مرگباری در زمینه‌های اجتماعی و سیاسی بی‌ثبات حضور دارند. سهولت دسترسی به این فناوری‌ها برای بازیگران غیردولتی به ویژه گروه‌های تروریستی تهدیدی مهم است. گروه‌های تروریستی و حامیان وابسته، از این فناوری‌ها برای هماهنگی و برنامه‌ریزی حملات از جمله حملات سایبری، جذب اعضای جدید و برانگیختن نفرت و خشونت سوءاستفاده کرده‌اند. در همین حال، پلتفرم‌های شبکه‌های اجتماعی که عمدتاً بدون مقررات منطبق با حقوق بشر در برابر آسیب‌های آنلاین فعالیت می‌کنند، مدل‌های تجاری غیرمسئولانه‌ای را توسعه داده‌اند که سود را به بهای رفاه و ایمنی کاربران و جوامع خود در اولویت قرار می‌دهند.

افزایش نابرابری‌ها در داخل و میان ملت‌ها: در نیمه راه تا سال ۲۰۳۰، فریاد اتحاد در خصوص برنامه توسعه پایدار برای اینکه هیچ‌کس را پشت سر نگذارده و از قلم نیندازد، به عنوان یک آرزو و آرمان باقی مانده است؛ زیرا تنها ۱۲ درصد از اهداف توسعه پایدار در مسیر مورد نظر قرار دارند و بقیه آن‌ها در خطر [عدم دستیابی] هستند. آن تعهداتی که ذیل هدف ۱۷ تعریف شده بود، همچنان برآورده نشده است. نابرابری‌ها در

امور مالی، تجارت، فناوری و توزیع غذا و امنیت به جای از میان رفتن از طریق مشارکت جهانی برای توسعه، ریشه دوانیده است. نابرابری درآمدی میان ثروتمندترین و فقیرترین کشورها در نتیجه همه‌گیری کووید-۱۹ افزایش یافته و هنوز از نابرابری در اکثر کشورها بالاتر است. رابطه میان نابرابری و مخاصمه، غیرخطی و غیرمستقیم است اما می‌دانیم که نابرابری، زمانی که با تفاوت‌ها در خصوص دسترسی و فرصت‌های بین گروه‌های تعریف‌شده حول هویت‌های خاص همپوشانی داشته باشد، می‌تواند منجر به بروز مخاصمه شود. نابرابری‌های عمودی - نابرابری‌های بین غنی و فقیر در یک جامعه - نیز یک چالش کلیدی باقی می‌ماند و ارتباط نزدیکی با سایر اشکال خشونت دارد.

تنگناهای مشارکت مدنی: نارضایتی‌ها و تقاضاهای فزاینده برای مشارکت معنادار گروه‌های مختلف در زندگی سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جوامع، خود به طور فزاینده‌ای توسط دولت‌ها از طریق اعمال محدودیت‌های ناروا بر حقوق بشر شهروندان خود و با محدود کردن راه‌های مشارکت و اعتراض پاسخ داده می‌شود. تقاضا برای مشارکت بیشتر مدنی نیز با حملات فیزیکی و توسل به زور پاسخ داده شده است. نکته قابل توجه، افزایش تهدیدها، آزار و اذیت و اعمال خشونت علیه زنان از جمله در رابطه با فعالان سیاسی و حقوق بشری است. ابزارهای دیجیتال قبلاً راه‌های غیرقابل تصویری را برای مشارکت مدنی به ویژه برای جوانان ایجاد کرده‌اند. با این حال از همین ابزارها برای محدود کردن فضای مدنی به وسیله غیرفعال کردن کانال‌های موجود برای سازماندهی مردم یا ردیابی یا نظارت بر کسانی که اعتراض می‌کنند، استفاده شده است.

وضعیت اضطراری اقلیمی: رنج نابرابر ناشی از اثرات تغییرات آب‌وهوایی در ردیف بزرگ‌ترین بی‌عدالتی‌های این جهان قرار می‌گیرد. آسیب‌پذیرترین جوامع از جمله در کشورهای جزیره‌ای کوچک در حال توسعه، کشورهای کمتر توسعه‌یافته و کشورهایی که تحت تاثیر درگیری قرار گرفته‌اند، بار عمده بحرانی را تحمل می‌کنند که آن‌ها ایجاد نکرده‌اند. در چنین مکان‌هایی دمای بی‌سابقه، بارندگی نامنظم و بالا آمدن سطح دریا برداشت محصول را کاهش می‌دهد، زیرساخت‌های حیاتی را نابود و جوامع را آواره می‌کند. این امر خطرات بی‌ثباتی را به ویژه در موقعیت‌هایی که قبلاً تحت تاثیر مخاصمات قرار گرفته‌اند، تشدید می‌کند. افزایش سطح دریاها و کوچک شدن توده‌های خشکی تهدیدی برای برخی از کشورهای جزیره‌ای است. آن‌ها همچنین ممکن است مناطق جدید و پیش‌بینی‌نشده‌ای از درگیری ایجاد کنند که منجر به مناقشات جدید یا تجدید قوا در رابطه با ادعاهای سرزمینی و دریایی شود. سیاست‌های اقلیمی و انتقال انرژی سبز می‌توانند راه‌هایی را برای ایجاد صلح موثر و مشارکت زنان، جوامع بومی، محرومان اقتصادی و جوانان ارائه دهند. با این حال اگر به درستی مدیریت نشوند، می‌توانند بی‌ثبات‌کننده باشند. ناکامی در مقابله مستقیم با چالش‌های ناشی از تغییرات اقلیمی و نابرابری‌های ناشی از آن از طریق تلاشی جاه‌طلبانه برای کاهش انتشار کربن،

انطباق و اجرای دستور کار در خصوص خسارت‌ها و آسیب‌ها که با کمک مالی کافی برای آ‌ب‌وهوا تقویت می‌شود، اثرات مخربی برای کره زمین و همچنین توسعه، حقوق بشر و اهداف صلح‌سازی مشترک ما به همراه خواهد داشت.

یک چالش هنجاری

یکی از بزرگ‌ترین دستاوردهای سازمان ملل متحد، توسعه مجموعه‌ای از حقوق بین‌الملل است که بر روابط میان کشورهای مستقل حاکم است. حقوق بین‌الملل پیش‌بینی‌پذیری رفتار را تقویت می‌کند که این امر سبب افزایش اعتماد [میان دولت‌ها] می‌گردد. حتی به هنگامی که کشورهای عضو ملل متحد اهمیت حقوق بین‌الملل را به رسمیت می‌شناسند و بر آن تاکید می‌کنند نیز گاهی اوقات، حقوق بین‌الملل به چالش کشیده می‌شود. تهاجم تمام‌عیار به اوکراین توسط فدراسیون روسیه نشان‌دهنده یکی از آخرین چالش‌های این چنینی است. هر گونه نقض حقوق بین‌الملل خطرناک است؛ زیرا یکی از اهداف سازمان ملل متحد مندرج در ماده ۱ منشور آن را تضعیف می‌کند.

در حالی که هفتاد و پنجمین سالگرد اعلامیه جهانی حقوق بشر را جشن می‌گیریم، حقوق بشر در همه مناطق با عقب‌گرد مواجه است. ما شاهد کاهش قابل ملاحظه توجه جهانی به حقوق بشر و فرسایش حاکمیت قانون از جمله در زمینه‌های مرتبط با مخاصمات مسلحانه هستیم. علی‌رغم درک این موضوع که حاکمیت قانون اساس جوامع عادلانه، منصفانه و صلح‌آمیز است، ما در معرض خطر جدی حاکمیت بی‌قانونی هستیم که بی‌ثباتی و آشفتگی جهانی را تشدید می‌کند. دوقطبی شدن فزاینده در میان دولت‌ها نیز تفسیرهای رقابتی از هنجارهای حقوق بشر را به وجود آورده است. چالش‌های فزاینده‌ای بر سر راه پیشبرد برخی حقوق اساسی بشر وجود دارد، از جمله آن که انتقادی اساسی مبنی بر این که اجرای آن تابع استانداردهای دوگانه بوده و خواستار اولویت‌بندی ملی هنجارهای بین‌المللی است، وجود دارد. به عنوان مثال برخی از کشورها ابراز نگرانی کرده‌اند که حقوق مدنی و سیاسی در سطح بین‌المللی در اولویت قرار گرفته‌اند و این امر به ضرر حقوق اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی است. با این حال این استدلال‌ها گاهی اوقات به عنوان راهی برای دور کردن تمرکز از کاستی‌های خود یک دولت در اجرای تعهدات بین‌المللی خود مطرح شده است. موضع سازمان ملل متحد موکد و اصولی است: همه حقوق اعم از مدنی، سیاسی، اجتماعی، اقتصادی یا فرهنگی غیرقابل تفکیک هستند. همه چیز مهم است و باید به طور کامل محقق شود، از جمله حق توسعه.

ارتباط نزدیک با این موضوع واکنش فزاینده علیه حقوق زنان از جمله در مورد سلامت جنسی و باروری است. ما باید مردسالاری و ساختارهای قدرت سرکوبگر را که مانع پیشرفت برابری جنسیتی یا مشارکت کامل، برابر و معنادار زنان در زندگی سیاسی و عمومی است را از بین ببریم. ما - دولت‌ها، سازمان ملل متحد

و همه اقشار جامعه - باید برای به چالش کشیدن و تغییر هنجارهای جنسیتی، نظام‌های ارزشی و ساختارهای نهادی که محرومیت یا وضعیت موجود را تداوم می‌بخشند، بجنگیم و اقدامات محکمی انجام دهیم.

سازمان ملل متحد در هسته خود یک سازمان مبتنی بر هنجارها است. این نهاد وجود خود را مرهون یک معاهده بین‌المللی به نام منشور می‌داند که توسط دولت‌ها امضا و تصویب شده است. زمانی که تفاسیر مختلف توسط کشورهای عضو از این چارچوب‌های هنجاری جهانی چنان ریشه‌دار شود که مانع از اجرای کافی منشور گردد، [این نهاد] با یک معضل وجودی بالقوه مواجه می‌شود. بازسازی اجماع در مورد معنا و پایبندی به این چارچوب‌ها یک وظیفه اساسی برای نظام بین‌المللی است.

اصولی برای یک نظام امنیت جمعی موثر

نظام امنیت جمعی که در منشور پیش‌بینی شده است، نوید جهانی هر چه صلح‌آمیزتر و عادلانه‌تر را می‌دهد. [این نظام] اگرچه هنوز در تلاش است تا توانایی‌های بالقوه خود را عملی سازد و گاهی نیز کوتاهی‌های فاجعه‌باری داشته است اما دستاوردهای بسیاری نیز به همراه داشته؛ از توسعه استعمارزدایی و عدم اشاعه و خلع سلاح هسته‌ای گرفته تا جلوگیری و میانجیگری در مخاصمات مسلحانه، افزایش پاسخ‌های بشردوستانه در مقیاس وسیع و ترویج هنجارهای بین‌المللی و عدالت. هر چند امروزه شکاف میان توانایی‌های بالقوه امنیت جمعی و واقعیات موجود در حال افزایش است.

امنیت جمعی با قصور کشورهای عضو در توجه موثر به تهدیدات جهانی و در هم تنیده پیش روی خود، مدیریت رقابت‌های پیش رو و احترام و تقویت چارچوب‌های هنجاری که هم بر روابط آن‌ها با یکدیگر حاکم است و هم مولفه‌های بین‌المللی را تعیین می‌کند، به شدت تضعیف می‌شود. این مسئله ریشه در غفلت از مجموعه‌ای از اصول دارد که مبنای روابط دوستانه و همکاری بین ملت‌ها و درون جوامع است: اعتماد، همبستگی و جهان‌شمولی. اگر می‌خواهیم از پس چالش‌ها برآییم، هر گونه حرکت به سمت صلح باید مبتنی بر در نظر گرفتن و پیشبرد این اصول، توسط تمامی دولت‌ها و داخل کشورها باشد.

اعتماد

در جهان دولت‌های مستقل همکاری بین‌المللی بر اعتماد استوار است. همکاری بدون این انتظار که دولت‌ها به تعهداتی که متعهد شده‌اند احترام بگذارند، نمی‌تواند کارساز باشد. منشور مجموعه‌ای از هنجارها را ارائه می‌دهد که بر آن اساس بتوان قابل اعتماد بودن هر دولت را سنجید. دبیر کل در سال ۱۹۹۲ در «دستور کار صلح» در مورد نیاز به اعمال منسجم و نه انتخابی اصول منشور هشدار داد: «چرا که اگر اعمال به شکل

اخیرالذکر باشد، اعتماد و عاملیت اخلاقی که بزرگ‌ترین و منحصر به فردترین کیفیت این سند است، محو می‌شود».

اعتماد سنگ بنای نظام امنیت جمعی است. در غیاب اعتماد، دولت‌ها به گزینه‌های ابتداییشان برای تضمین امنیت خود بازمی‌گردند که در عمل برای همگان ناامنی ایجاد می‌کند. برای کمک به تقویت اعتماد، سازکارهای اعتمادسازی اهمیت به سزایی دارند. این سازکارها از راه‌های ارتباطی مدیریت بحران تا نظارت بر آتش‌بس یا توافق‌نامه‌های دوجانبه کنترل تسلیحات حاوی مفاد راستی‌آزمایی را می‌تواند شامل شود. سازمان‌ها و چارچوب‌های منطقه‌ای می‌توانند نقش‌های تعیین‌کننده‌ای در این زمینه ایفا کنند.

بی‌طرفی دبیرخانه عاملی حیاتی در کمک به ایجاد اعتماد میان دول عضو است. مساعی جمیله دبیر کل، نمایندگان و میانجیگرانش مانند موتوری بی‌طرف در کمک به ساخت یک زمین مشترک میان دولت‌ها و حتی طرف‌های مخاصمه در پیچیده‌ترین شرایط عمل می‌کنند. عملیات حفظ صلح در کمک به طرفین برای حل بی‌اعتمادی متقابل موثر بوده و می‌تواند به ایجاد اعتماد در نهادهای ملی کمک کند. ابتکار عمل‌های متعددی که توسط سازمان ملل در راستای ارتقای شفافیت نظامی صورت گرفته است، مانند گزارش سازمان ملل متحد در مورد هزینه‌های نظامی و یا ثبت تسلیحات متعارف، با هدف ارتقای اعتماد بین‌الدولی و اعتمادسازی از طریق افزایش شفافیت مطرح شده است.

اگر اعتماد میان دولت‌ها را عنصری حیاتی برای همکاری بین‌المللی قلمداد کنیم، اعتماد درون کشورها و میان مردمانشان را باید عنصری ضروری برای عملکرد جوامع دانست. در خلال چند دهه اخیر، همه اذعان دارند که اعتماد به نهادهای عمومی در سطح جهانی رو به افول است. سطح پایین اعتماد نشان‌دهنده انسجام اجتماعی اندک است که در عوض، ارتباط وثیقی با سطوح بالای نابرابری‌های اقتصادی، سیاسی و جنسیتی دارد. موج اعتراضاتی که در دهه اخیر در سطح جهانی به وقوع پیوسته است را می‌توان نمونه‌ای از افزایش بیگانگی شهروندان و به طور مشخص جوانان با سازمان‌های عمومی و سایر سازکارهای سازمانی برای رسیدگی مسالمت‌آمیز به شکایات دانست، علی‌الخصوص در بستری که فضای مدنی محدودتر و تنگ‌تر شده است.

همبستگی

اجتماع ملت‌ها می‌بایست با یک احساس همکاری که وظیفه مشترکی را برای جبران بی‌عدالتی‌ها و حمایت از افراد نیازمند ایجاد می‌کند، تقویت شود. گزارش من در باب «دستور کار مشترک ما» در اصل درخواستی برای همبستگی بیشتر بود. عدم تقارن و نابرابری‌هایی که میان دولت‌ها و داخل کشورها وجود دارد و مشکلات ساختاری‌ای که نگهدارنده این نابرابری‌هاست، به همان اندازه که مانع توسعه و پیشبرد حقوق

بشوند، مانع صلح نیز هستند. اگر می‌خواهیم اهداف منشور محقق شوند، جبران نابرابری‌های تاریخی فراگیر که از مشخصه‌های نظام بین‌الملل هستند - از میراث استعمارگری و برده‌داری گرفته تا معماری مالی عمیقا ناعادلانه جهانی و ساختارهای ناهمگون صلح و امنیت امروزی - باید در اولویت قرار گیرند.

مفهوم همبستگی در عملکرد ملل متحد ریشه دوانیده است. در «اعلامیه هزاره»، مجمع عمومی همبستگی را به عنوان یکی از ارزش‌های اساسی قرن ۲۱ معرفی کرد، با تأکید بر این که چالش‌های جهانی باید به طریقی مدیریت شوند که هزینه‌ها و مسئولیت‌ها به طور منصفانه و مطابق با اصول اساسی برابری و عدالت اجتماعی توزیع شوند. به طور مثال مفهوم مسئولیت مشترک اما متفاوت و ظرفیت‌های مربوطه در کنوانسیون چهارچوب سازمان ملل متحد در مورد تغییرات آب‌وهوایی بر این ایده استوار است. هدف توسعه پایدار ۱۷ که در صدد احیای همکاری جهانی برای توسعه است به یک معیار تبدیل شده است: از تجارت منصفانه و انتقال فناوری گرفته تا کاهش بدهی و سطوح بالاتر کمک‌های توسعه، اقدامات قابل سنجشی را برای جبران عدم تعادل در سطح جهانی ترسیم می‌کند. در کنار «دستور کار گسترده‌تر ۲۰۲۳»، گستره از سطح توسعه پایدار فراتر می‌رود و طرحی جامع را در راستای رسیدگی به علل اساسی مخاصمات ارائه می‌دهد.

تعهدات فراگیر نسبت به برابری و تقسیم مسئولیت در برنامه‌های اقدام اقلیمی، بشردوستانه و توسعه پایدار به صراحت بیان شده‌اند. آن‌ها به یک اندازه جزء لاینفک صلح و امنیت بین‌المللی هستند. مشارکت جهانی برای حفظ صلح نمونه‌ای از چنین همبستگی است، به طوری که دولت‌ها سربازان و پلیس‌های خود را اغلب در وضعیت خطرهای بزرگ می‌گمارند و از منافع ملی خود برای حمایت از نیازمندان و در خدمت صلح جهانی چشم می‌پوشند. ما همچنین باید اطمینان حاصل کنیم که اقداماتی که برای مقابله با خطرات تسلیحاتی کردن فناوری‌های جدید و نوظهور انجام می‌دهیم، دسترسی کشورهای جنوب جهانی را به مزایای عظیمی که چنین فناوری‌هایی برای پیشبرد اهداف توسعه پایدار ایجاد می‌کند، محدود نکند.

در سطح ملی در دهه‌های گذشته، همبستگی به طور پیوسته رو به کاهش بوده است. سیاست‌های اقتصادی حامی مقررات‌زدایی و دولت محدود، ثروت را متمرکز کرده، حمایت‌های اجتماعی را از بین برده و دولت‌ها را برای رسیدگی به چالش‌های اجتماعی فزاینده ناتوان کرده است. بحران مالی بین‌المللی در سال ۲۰۰۸ و همچنین همه‌گیری COVID-19 اثرات این سیاست‌ها را تشدید کرده است. افزایش نارضایتی با افزایش نابرابری در دسترسی به فرصت‌های توانمندسازی قرن بیست و یکم - مانند مسکن، آموزش عالی و فناوری - و فقدان تحرک اجتماعی درآمیخته شده است.

جهان شمولی

دو اصل از اصول بنیادین سازمان ملل متحد، برابری حاکمیت تمامی اعضای آن و اصل حسن نیت در اجرای تمامی تعهدات به موجب منشور توسط اعضا است. ماده ۲ از همه کشورهای عضو می‌خواهد اختلافات بین‌المللی خود را با روش‌های مسالمت‌آمیز حل‌وفصل کنند و در روابط بین‌المللی خود از تهدید یا توسل به زور علیه تمامیت ارضی یا استقلال سیاسی هر دولت یا به هر شیوه‌ای که با اهداف ملل متحد ناسازگار است، خودداری کنند. جهانی بودن منشور در سراسر ارکان صلح و امنیت، توسعه پایدار و حقوق بشر سازمان ملل متحد به خوبی به رسمیت شناخته شده است. «دستور کار ۲۰۳۰» حول وعده جهانی «جا نگذاشتن هیچ کس»^۱ تبیین شده که مستلزم تعهد همه دولت‌ها اعم از فقیر یا غنی به تحقق اهداف توسعه است. به همین ترتیب اصل جهانی بودن سنگ بنای حقوق بین‌الملل بشر است که در ماده ۵۵ منشور و اعلامیه جهانی حقوق بشر گنجانده شده و اخیراً در ایجاد نظارت دوره‌ای جهانی (UPR) منعکس گردیده است.

تعاملات صلح و امنیت علی‌رغم جهانی بودن هنجارهای زیربنایی‌شان، همواره به عنوان اصول جهانی پذیرفته نمی‌شوند. در مواقعی انتخابی تلقی شده و یا با اتخاذ استانداردهای دوگانه آسیب می‌بینند. یک رویکرد جهانی مشخص و صریح‌تر برای پیشگیری از درگیری و خشونت با رویکردی که در سراسر ارکان حقوق بشر و توسعه پایدار جاری است، همسویی بیشتری خواهد داشت. چنین رویکردی به حل دو چالش کمک می‌کند: نخست بسیاری از تهدیدات امروزی علیه صلح و امنیت، مستلزم اقدام جهانی و تلاش همه کشورها برای کاهش آن‌هاست. دوم آن که بی‌ثباتی، خشونت و احتمال درگیری تنها به چند کشور محدود نمی‌شود؛ زیرا خطرات روزافزون با درجات متفاوت در کشورهای توسعه‌یافته، کشورهای با درآمد متوسط و کشورهای در حال توسعه به طور یکسان به وجود می‌آید. چالش‌های روزگار ما نیازمند جهان‌شمولی در اجرای تعهدات است و نه گزینشی کردن آن‌ها.

چشم‌اندازی برای چندجانبه‌گرایی در جهان در حال گذار

دستیابی به صلح و رفاه در دنیایی با تهدیدات در هم تنیده ایجاب می‌کند که دولت‌های عضو با همکاری یکدیگر و اقدامات دست‌جمعی به دنبال راه‌های جدیدی باشند. دیدگاه من یک نظام امنیتی جمعی قوی برای دولت‌های عضو است که از منطق رقابت با یکدیگر فاصله بگیرند. همکاری مستلزم این نیست که دولت‌ها از منافع ملی خود چشم‌پوشی کنند بلکه باید بدانند که اهداف مشترکی دارند. برای دستیابی به این چشم‌انداز باید خود را با واقعیت‌های ژئوپلیتیک کنونی و تهدیدهای آینده وفق دهیم. من مجموعه‌ای از گام‌های اساسی را پیشنهاد می‌کنم که اگر توسط کشورهای عضو اجرا شوند، فرصت‌ها و حرکتی را ایجاد

¹. Leave no one behind.

خواهند کرد که در حال حاضر فاقد اقدام جمعی آن‌ها برای صلح است. این چهارچوب ساختاری و همچنین اقدامات پیشنهادی در بخش بعدی، توصیه‌های ارائه‌شده توسط هیئت مشورتی علیرتبه در مورد چندجانبه‌گرایی موثر است.

منشور و حقوق بین‌الملل: بدون هنجارهای اساسی مندرج در منشور - مانند اصول حاکمیت، عدم مداخله در امور داخلی و حل‌وفصل مسالمت‌آمیز اختلافات - روابط بین‌الملل می‌تواند به سطح هرج‌ومرج تنزل پیدا کند. تعهد کشورهای عضو به خودداری از تهدید یا استفاده از زور علیه تمامیت ارضی یا استقلال سیاسی هر کشور، همان‌طور که در ماده ۲ (۴) منشور آمده است مانند همیشه حیاتی است. مشروعیت اقدامات اجرایی دسته جمعی صادر شده توسط شورای امنیت باید به طور کامل تضمین شود.

دیپلماسی برای صلح: نیروی محرکه چندجانبه‌گرایی جدید باید «دیپلماسی» باشد. دیپلماسی نه تنها باید ابزاری برای کاهش خطر مخاصمات باشد بلکه باید برای مدیریت شکاف‌های تشدید شده‌ای باشد که نظم ژئوپلیتیک امروزی را پررنگ می‌کند. [دیپلماسی] همچنین باید فضاهایی به منظور همکاری برای منافع مشترک ایجاد کند. این امر بیش از هر چیز مستلزم تعهد به حل‌وفصل مسالمت‌آمیز اختلافات است. استفاده ناکافی از ابزارهای متنوع اشاره شده در ماده ۳۳ منشور یکی از بزرگ‌ترین کاستی‌های جمعی ما است. حل‌وفصل صلح‌آمیز اختلافات نیازمند ابزارهای جدیدی نیست؛ زیرا موارد موجود مرتبط، قدرتمند و مبتنی بر رضایت باقی می‌مانند. با این حال زمانی که اراده کشورهای عضو برای توسل به این روش‌ها کاسته می‌شود، اغلب از وعده خود کوتاهی می‌کنند. بر همه بازیگران واجب است که برای جلوگیری از مخاصمات مسلحانه به وسایل صلح‌آمیز به عنوان اولین خط دفاعی خود تکیه کنند.

پیشگیری به مثابه یک اولویت سیاسی: از اولین روز کاری‌ام در دفتر، از کشورهای عضو خواسته‌ام که پیشگیری را در اولویت قرار دهند. شواهد خیره‌کننده موجود است که: پیشگیری جان انسان‌ها را نجات می‌دهد و از دستاوردهای توسعه محافظت می‌کند و مقرون به صرفه است. با این حال در اولویت قرار ندارد. برای موفقیت دستور کار جدید برای صلح، کشورهای عضو باید فراتر از سخن گفتن قدم بردارند و از نظر سیاسی و مالی برای پیشگیری سرمایه‌گذاری کنند. پیشگیری موثر نیازمند رویکردهای جامع، شجاعت سیاسی، مشارکت موثر، منابع پایدار و مالکیت ملی است. مهم‌تر از همه به اعتماد بیشتری نیاز دارد - بین کشورهای عضو، بین مردم و در سازمان ملل متحد.

سازکارهایی برای مدیریت اختلافات و ارتقاء اعتماد سازی: در طول جنگ سرد، سازکارهای اعتمادسازی و مدیریت بحران به جلوگیری از رویارویی مستقیم بین قدرت‌های بزرگ، جنگ جهانی سوم و فاجعه هسته‌ای کمک کرد. با این حال این ساختارها در دهه گذشته رو به وخامت گذاشته‌اند و با تغییر

محیط ژئوپلیتیکی همگام نشده‌اند. ما به سازکارهای بادوام و قابل اجرا به ویژه در میان قدرت‌های هسته‌ای نیاز داریم که در برابر شوک‌هایی که می‌توانند باعث تشدید تنش شوند، مقاوم باشند. تلاش برای افزایش شفافیت وضعیت نظامی و دکترین‌ها از جمله موارد مرتبط با فناوری‌های جدید بسیار مهم است. اجتناب از رویارویی مستقیم هدف اصلی این سیستم‌های مدیریت بحران است اما این سیستم‌ها باید با گفت‌وگوی پایدارتر و داده‌های مشترک، در سطح دوجانبه و چندجانبه برای رسیدگی به منابع زیربنایی تنش‌ها و تقویت درک مشترک از تهدیدات موجود پشتیبانی شوند.

شورای امنیت می‌تواند به عنوان یکی از این سازکارها عمل کند. توانایی آن برای مدیریت اختلافات بین اعضای دائمی خود ممکن است به دلیل حق وتو محدود باشد اما مشارکت این اعضا (P5) در امور روزمره شورا - در همکاری نزدیک با اعضای منتخب - می‌تواند انگیزه قدرتمندی برای گفتگو و سازش باشد که به نوبه خود می‌تواند به بازسازی اعتماد کمک کند. اعضای دائمی نه تنها مسئولیت ویژه‌ای دارند بلکه منافع مشترکی در حفظ اعتبار شورا دارند. من از آن‌ها می‌خواهم که علی‌رغم اختلافاتشان با یکدیگر همکاری کنند تا به مسئولیت‌های خود در فصل‌های پنجم تا هشتم منشور عمل کنند.

چارچوب‌ها و سازمان‌های منطقه‌ای قدرتمند: در مواجهه با رقابت فزاینده در سطح جهانی و تهدیدهایی که به طور فزاینده‌ای فراملی می‌شوند، ما به چهارچوب‌ها و سازمان‌های منطقه‌ای مطابق با فصل هشتم منشور نیاز داریم که اعتمادسازی، شفافیت و تنش‌زدایی را ترویج کنند. ما همچنین به مشارکت قوی بین سازمان ملل متحد و سازمان‌های منطقه‌ای نیاز داریم. چارچوب‌ها و سازمان‌های منطقه‌ای اسلوب‌های اساسی برای چندجانبه‌گرایی شبکه‌ای هستند که من در نظر دارم. آن‌ها به ویژه در مناطقی که ساختارهای امنیتی قدیمی در حال فروپاشی هستند یا جایی که هرگز ساخته نشده‌اند، ضروری هستند.

مرکزیت اقدام ملی: دولت‌های عضو مسئولیت اصلی و همچنین توانایی بی‌نظیری برای جلوگیری از مخاصمات و ایجاد صلح دارند. دهه‌ها آزمون و خطا نشان داده است که مشارکت‌های موفق در این زمینه توسط بازیگران ملی هدایت و مالکیت می‌شوند. این بدان معنا نیست که بازیگران دولتی به تنهایی می‌توانند این طرح‌ها را اجرا کنند - مشارکت همه جوامع برای موفقیت آن‌ها ضروری است. فرصت‌های بسیار زیادی برای رسیدگی به منشا مخاصمات در داخل یک کشور به دلیل عدم اعتماد و نگرانی از بین‌المللی کردن مسائل داخلی از دست می‌رود. ترس از مداخله خارجی در مواقعی یک بازدارنده قابل توجه برای اقدامات اولیه ملی بوده است. یک پیام یا اخطار واضح از تغییر تمرکز به سطح ملی - به مالکیت ملی و اولویت‌های تعریف‌شده ملی - به کاهش چنین نگرانی‌ها و ایجاد اعتماد کمک می‌کند. با این حال این امر مانع از آن نمی‌شود که موقعیت‌هایی که شورای امنیت آن را تهدیدی برای صلح و امنیت بین‌المللی می‌داند به راهبری و توجه بین‌المللی نیاز نداشته باشد.

رویکردهای مردم محور: برای این که اقدام ملی برای حفظ صلح موثر باشد، باید مبتنی بر مردم باشد و طیف کاملی از حقوق بشر در هسته آن باشد. دولت‌ها باید با مشارکت، حمایت و کمک به تحقق آرمان‌های مردمی که نماینده آن‌ها هستند، اعتماد را به رای‌دهندگان خود بازگردانند. سازمان ملل متحد باید از این روند پیروی کند. بازیگران جامعه مدنی از جمله زنان مدافع حقوق بشر و زنان صلح‌ساز با نمایندگی از آسیب‌پذیرترین یا به حاشیه‌رفته‌ترین افراد و کسانی که اغلب در ساختارهای سیاسی نمایندگی ندارند، نقش مهمی در ایجاد اعتماد در جوامع ایفا می‌کنند. آوارگان اغلب با سطوح مختلفی از آسیب‌پذیری مواجه هستند و رسیدگی به نیازهای آن‌ها نیازمند راه‌حل‌ها و اراده سیاسی است.

ریشه‌کن کردن همه اشکال خشونت: در دستور کار ۲۰۳۰، کشورهای عضو متعهد شدند که به طور قابل توجهی همه اشکال خشونت و میزان مرگ‌ومیر مرتبط را کاهش دهند. چشم‌انداز من برای دستور کار جدید برای صلح به منظور تسریع پیشرفت به سمت این هدف طراحی شده است. خشونت‌هایی که توسط گروه‌های جنایتکار سازمان‌یافته، باندها، تروریست‌ها یا افراطیون خشن انجام می‌شود، حتی خارج از درگیری‌های مسلحانه، زندگی و معیشت را در سراسر جهان تهدید می‌کند. خشونت مبتنی بر جنسیت می‌تواند مقدمه خشونت سیاسی و حتی درگیری مسلحانه باشد. همه اشکال خشونت با پویایی صلح و امنیت مرتبط نیستند و ریشه‌کن کردن خشونت در همه اشکال آن نباید به عنوان فراخوانی برای بین‌المللی کردن مسائل داخلی خلط شود. با این حال چیزهای زیادی برای آموختن وجود دارد که چگونه درگیری و خشونت از طریق رویکردهای پیشگیری و ایجاد صلح در سطح ملی مورد توجه قرار گرفته است. هر مرگ خشونت‌آمیزی قابل‌پیشگیری است و این مسئولیت اخلاقی جمعی ماست که به این هدف دست یابیم. بر اساس هدف توسعه پایدار ۱۶،^{۳۱} من از هر کشور عضو دعوت می‌کنم تا هدف بلندپروازانه کاهش میزان مرگ‌ومیر خشونت‌آمیز در جوامع خود را تا سال ۲۰۳۰ به نصف در نظر بگیرند.

اولویت‌دادن به رویکردهای جامع بر پاسخ‌ها و واکنش‌های امنیتی: پاسخ به خشونت از جمله پرداختن به تهدیدات ناشی از گروه‌های مسلح غیردولتی مانند تروریست‌ها و افراطیون خشن، اگر بخشی از یک رویکرد جامع با یک استراتژی سیاسی در هسته آن نباشد، نمی‌تواند تاثیرگذار باشد. شکست در مقابله با علل اصلی خشونت می‌تواند منجر به واکنش‌های بیش از حد امنیتی شود؛ از جمله در عملیات ضد تروریسم و ضد شورش. این‌ها ممکن است برعکس هم باشند و تحولاتی را که می‌خواهند بر آن غلبه کنند، تقویت نمایند؛ زیرا پیامدهای گسترده آن‌ها - ضربه از سوی جمعیت‌های محلی، نقض حقوق بشر و سوءاستفاده‌ها، تشدید نابرابری‌های جنسیتی و تحریف اقتصاد محلی - می‌تواند محرک‌های قدرتمندی برای استخدام در گروه‌های مسلح یا تروریستی باشد. مشارکت نظامی در محدوده حقوق بین‌الملل از جمله حقوق بشردوستانه بین‌المللی و حقوق بین‌الملل بشر ممکن است ضروری باشد. با این حال برای مقابله هوشمندانه با منشا مخاصمات، باید

به استراتژی‌های سیاسی متوسل شد. سازمان ملل متحد و عملیات صلح منطقه‌ای می‌توانند نقش‌های مهمی در این زمینه ایفا کنند: بسیج اقدامات جمعی، ترویج رویکردهای جامع با ابعاد قوی غیرنظامی، پلیسی و توسعه‌ای و مهم‌تر از همه، پیگیری راه‌حل‌های سیاسی و صلح پایدار. به طور مشابه، اقدامات موثر خلع سلاح می‌تواند یک ابزار پیشگیرانه قدرتمند در حمایت از پاسخ‌های جامع باشد.

برچیدن ساختارهای قدرت مردسالار: تا زمانی که نابرابری‌های جنسیتی، ساختارهای اجتماعی مردسالارانه، تعصبات، خشونت و تبعیض نیمی از جوامع ما را به عقب برگرداند، صلح دست‌نیافتنی باقی خواهد ماند. ما باید به دیدگاه‌های زنانی که تحت تاثیر انواع تبعیض به حاشیه‌رانده شده و قربانی خشونت قرار گرفته‌اند، گوش دهیم، احترام بگذاریم، حمایت و از آن‌ها محافظت کنیم. این شامل زنان بومی، افراد مسن، افراد دارای معلولیت، زنان اقلیت‌های نژادی، مذهبی یا قومی و افراد و جوانان اقلیت جنسی LGBTQI+ می‌شود. پویایی قدرت جنسیتی نیز بر مردان و پسران تاثیر می‌گذارد و با پیامدهای ویرانگر به شدت آن‌ها را محدود می‌کند. پیشرفت تحول‌آفرین در دستور کار زنان و صلح و امنیت مستلزم در نظر گرفتن نقش مردان است که به طور سنتی بر تصمیم‌گیری‌ها مسلط بوده‌اند و به پویایی قدرت بین‌نسلی پرداخته‌اند.

اطمینان از این که جوانان در آینده خود حق مشارکت و اظهار نظر دارند: جوانان به صورت ویژه نقشی کلیدی ایفا می‌کنند و می‌بایست آن‌ها را قادر ساخت تا به طور موثر و معنادار مشارکت داشته باشند. همان‌طور که در خلاصه خط مشی خود در مورد مشارکت جوانان اشاره کردم، برای شناسایی راه‌حل‌های جدید که پیشرفت جهان ما را تضمین می‌کند، حضور جوانان ضروری است. مشارکت فعال آن‌ها در فرآیندهای تصمیم‌گیری، مشروعیت ابتکارات صلح و امنیت را افزایش می‌دهد. دولت‌ها باید حضور بیشتر جوانان را در تصمیم‌گیری‌ها و مناصب انتخابی تشویق کنند و تدابیر ویژه‌ای را برای تضمین مشارکت آن‌ها اتخاذ کنند. دستور کار جوانان، صلح و امنیت باید نهادینه و تامین مالی شود.

تامین مالی برای صلح: اقدام برای صلح نه صرفاً برای رسیدگی به بحران‌ها و پیامدهای فوری آن‌ها بلکه برای جلوگیری از آن‌ها و مقابله با عوامل اصلی آن‌ها، به منابعی متناسب نیاز دارد. این امر با تقویت اجرای همه اهداف توسعه پایدار به ویژه هدف ۱۷ آغاز می‌شود؛ هدفی که به شدت توانایی کشورهای در حال توسعه را برای کاهش شکاف‌های مالی فعلی خود بهبود می‌بخشد. جبران بی‌عدالتی‌های گذشته و کنونی به ویژه آن‌هایی که در تجارت بین‌المللی و نظام مالی جهانی وجود دارد، خیریه نیست بلکه کاملاً منصفانه است. همچنین باید شامل افزایش قابل توجهی - از نظر کمیت و همچنین پایداری و پیش‌بینی - در منابعی باشد که برای حمایت از اقدام ملی برای صلح هدایت می‌شوند.

هیچ یک از دولت‌های متأثر از مخاصمه در مسیر دستیابی به اهداف توسعه پایدار مربوط به گرسنگی، سلامت خوب یا برابری جنسیتی قرار ندارند. در بیانیه بزرگداشت هفتاد و پنجمین سالگرد تاسیس سازمان ملل متحد، کشورهای عضو متعهد به ترویج صلح و جلوگیری از مخاصمات شدند. آن‌ها باید به قوای مقننه و خزانه‌داری خود بگویند که این اهداف که توانمندساز بسیاری از اهداف دیگر هستند، علی‌رغم فشارهایی که در جهت مخالف کشیده می‌شوند اکنون نیاز به سرمایه‌گذاری فزاینده دارند. سرمایه‌گذاری در پیشگیری به وضوح سرمایه‌گذاری در دستور کار ۲۰۳۰ است. موسسات مالی بین‌المللی در این زمینه مسئولیت مهمی دارند. آن‌ها باید به رفع نابرابری‌های فعلی در نظام مالی جهانی کمک کنند. آن‌ها باید نه تنها عامل ثبات مالی جهانی باشند بلکه عاملی برای صلح باشند. این امر مستلزم آن است که موسسات مالی بین‌المللی به طور نظام‌مند سازکارهای خود را با نیازهای نظام امنیت جمعی هماهنگ کنند و اطمینان حاصل کنند که کشورهای عضو متأثر از مخاصمه و خشونت، سهم بیشتری در تصمیم‌گیری خود دارند.

تقویت جعبه‌ابزار چندجانبه‌گرایی شبکه‌ای: یک رویکرد جهانی و موثر برای صلح و امنیت و تهدیدهای در هم تنیده‌ای که کشورهای عضو با آن مواجه هستند، مستلزم استفاده جامع‌تر و انعطاف‌پذیرتر از ابزارهاست. سازمان ملل متحد، شرکای منطقه‌ای و سایر بازیگران یک جعبه ابزار غنی و متنوع ایجاد کرده‌اند: مساعی جمیله و میانجیگری برای حمایت از فرآیندهای سیاسی، اقدام برای ترویج خلع سلاح، عدم اشاعه و کنترل تسلیحات، مبارزه با تروریسم و جلوگیری از افراط‌گرایی خشونت‌آمیز، ارتقای حقوق بشر و انجام کار طولانی‌مدت برای تقویت حاکمیت قانون و دسترسی به عدالت و مشارکت در عملیات صلح. این ابزارها می‌توانند برای کمک به جوامع در مقابله با محرک‌های مخاصمات و همچنین مظاهر آن به کار گرفته شوند که اغلب به طور مجزا در نظر گرفته شده‌اند. اقدامات سنجیده، منسجم و یکپارچه‌تر برای استفاده از این ابزار متنوع در حمایت از کشورهای عضو، در سطوح ملی، منطقه‌ای و جهانی مورد نیاز است که باید فراتر از ابزارهای سنتی صلح و امنیت باشد و طیف کاملی از ظرفیت‌های موردنیاز برای پاسخگویی به بزرگی تهدیدات جهانی را که با آن مواجه هستیم را در بر گیرد.

دبیرخانه‌ای موثر و بی‌طرف: چشم‌انداز من برای یک نظام امنیت جمعی موثر متکی بر خدمات مدنی بین‌المللی قوی، کارآمد و بی‌طرف است. کشورهای عضو باید به شخصیت منحصرا بین‌المللی دبیرخانه سازمان ملل احترام بگذارند و در صدد اعمال نفوذ بر آن نباشند. بی‌طرفی دبیرخانه قوی‌ترین دارایی آن است و خواهد ماند، و همان‌طور که در منشور الزامی است؛ به ویژه با گسترش شکاف در سطح جهانی باید به شدت محافظت شود. چالش‌های امروز و فردا و ماهیت و تاثیر غیرقابل پیش‌بینی تغییرات تکنولوژیکی، خلاقیت در خصوص خدمات مدنی بین‌المللی استقامت زیادی ر می‌طلبد.

توصیه‌هایی برای اقدام

برای دستیابی به اقدام چندجانبه موثرتر برای صلح، توصیه‌های زیر برای بررسی کشورهای عضو ارائه شده است.

پیشگیری در سطح جهانی: پرداختن به خطرات راهبردی و تقسیمات ژئوپلیتیکی

اقدام ۱: از بین بردن سلاح‌های هسته‌ای

اقدام ۲: تقویت دیپلماسی پیشگیرانه در عصر اختلافات

جلوگیری از درگیری و خشونت و حفظ صلح

اقدام ۳: تغییر پارادایم پیشگیری و حفظ صلح در داخل کشورها

اقدام ۴: تسریع در اجرای دستور کار ۲۰۳۰ برای توسعه پایدار به منظور رسیدگی به عوامل زمینه‌ای خشونت و ناامنی

اقدام ۵: تغییر پویایی قدرت جنسیتی در صلح و امنیت

اقدام ۶: پرداختن به پیوندهای متقابل میان آب‌وهوا، صلح و امنیت

اقدام ۷: کاهش هزینه‌های انسانی سلاح‌ها

تقویت عملیات صلح و رسیدگی به اجرای صلح

اقدام ۸: تقویت عملیات صلح و مشارکت

اقدام ۹: رسیدگی به اجرای صلح

اقدام ۱۰: حمایت از اتحادیه آفریقا و عملیات حمایت از صلح فرامنطقه‌ای

رویکردهای جدید به صلح و حوزه‌های بالقوه درگیری

اقدام ۱۱: جلوگیری از تسلیحاتی‌سازی حوزه‌های نوظهور و ترویج نوآوری مسئولانه

تقویت حکمرانی بین‌المللی

اقدام ۱۲: ایجاد سازکار امنیتی جمعی قوی‌تر

پیشگیری در سطح جهانی: رفع و رجوع خطرات راهبردی و تقسیمات ژئوپلیتیک

در عصر پراکندگی جهانی که در آن خطر دوشاخه شدن سیاست، اقتصاد و حوزه‌های دیجیتال شدید است و نابودی هسته‌ای و جنگ جهانی سوم دیگر کاملاً غیرقابل تصور نیست، ما باید تلاش‌های پیشگیری جهانی خود را افزایش دهیم. سازمان ملل متحد باید در مرکز این تلاش‌ها باشد و سلاح‌های هسته‌ای را برای جلوگیری از درگیری میان قدرت‌های بزرگ از بین ببرد و اثرات منفی رقابت استراتژیک که می‌تواند پیامدهایی برای فقیرترین و آسیب‌پذیرترین کشورها داشته باشد را مدیریت کند. سازمان ملل متحد با کمک به کشورهای عضو در مدیریت مسالمت‌آمیز اختلافات و جلوگیری از تشدید رقابت به رویارویی، مرکز برجسته تلاش‌های جهانی پیشگیری است.

اقدام ۱: از بین بردن سلاح‌های هسته‌ای

پنجاه و پنج سال پس از تصویب معاهده منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای، رژیم خلع سلاح هسته‌ای و کنترل تسلیحات در حال فرسایش است، عدم اشاعه به چالش کشیده می‌شود و مسابقه کیفی در تسلیحات هسته‌ای در جریان است. کشورهای عضو باید فوراً موانع استفاده از سلاح‌های هسته‌ای را تقویت کنند. بیانیه اعضای دائمی شورای امنیت در ژانویه ۲۰۲۲، با تأکید مجدد بر این که جنگ هسته‌ای پیروزی ندارد و هرگز نباید در آن جنگید، اقدامی خوشایند بود. با این حال، زمانی که بقای بشریت در خطر است، کاهش خطر کافی نیست. رژیم منع اشاعه باید در مقابل مجموعه‌ای از تهدیدات تقویت شود. عدم اشاعه و خلع سلاح دو روی یک سکه هستند. بدین معنا که پیشرفت در یکی مستلزم پیشرفت در دیگری است. همان‌طور که در دستور کار من برای خلع سلاح ذکر شده است، تهدید وجودی که سلاح‌های هسته‌ای برای بشریت ایجاد می‌کند باید ما را تشویق کند تا در جهت حذف کامل آن‌ها تلاش کنیم.

توصیه‌ها

تعهد فوری به پیگیری «جهانی عاری از سلاح‌های هسته‌ای» و معکوس کردن روند فرسایش هنجارهای بین‌المللی در برابر گسترش و استفاده از سلاح‌های هسته‌ای.

در انتظار حذف کامل سلاح‌های هسته‌ای در ارتباط با کشورهایی که دارای سلاح‌های هسته‌ای هستند، آنان متعهد می‌شوند که هرگز از آن سلاح‌ها استفاده نکنند. اقدامات لازم را برای جلوگیری از اشتباهات یا محاسبات اشتباه انجام دهند. شفافیت و اقدامات اعتمادسازی را توسعه دهند. اجرای تعهدات موجود خلع سلاح هسته‌ای را تسریع دهند و نقش سلاح‌های هسته‌ای در استراتژی‌های امنیت ملی را کاهش دهند. در گفتگو در مورد ثبات استراتژیک و تشریح گام‌های بعدی برای کاهش بیشتر زرادخانه‌های هسته‌ای مشارکت داشته باشند.

کشورهایی که دارای بزرگ‌ترین زرادخانه‌های هسته‌ای هستند، مسئولیت مذاکره در مورد محدودیت‌ها و کاهش بیشتر سلاح‌های هسته‌ای استراتژیک را دارند.

در ارتباط با شورای امنیت، این نهاد متعهد به اعمال تدابیر تنبیهی برای بازگرداندن صلح و امنیت بین‌المللی برای هر گونه استفاده یا تهدید به استفاده از سلاح‌های هسته‌ای مطابق با دستور آن است.

نظام منع اشاعه از طریق پایبندی به بالاترین استانداردهای حفاظت هسته‌ای تقویت شود، از همگامی آن‌ها با پیشرفت‌های تکنولوژیکی و از پاسخگویی در قبال عدم رعایت تعهدات عدم اشاعه اطمینان حاصل شود. اقدامات برای جلوگیری از دستیابی به سلاح‌های کشتار جمعی توسط بازیگران غیردولتی تقویت شود.

اقدام ۲: تقویت دیپلماسی پیشگیرانه در عصر اختلافات

یکی از بزرگ‌ترین خطراتی که بشر امروزی با آن مواجه است، وخامت روابط قدرت‌های بزرگ است. این امر دوباره وهم جنگ بین‌دولتی را مطرح می‌کند و ممکن است ظهور بلوک‌هایی با مجموعه موازی قوانین تجارت، زنجیره تامین، ارزها، اینترنت یا رویکردهای فناوری‌های جدید را تسریع بخشد. دیپلماسی باید از سوی همه طرف‌ها در اولویت قرار گیرد تا بر این شکاف‌های فزاینده پلی بزنیم و اطمینان حاصل کنیم که رقابت بی‌پایان، بشریت را زیر پا نمی‌گذارد. تعامل دیپلماتیک در میان کشورهایی که یکسان فکر می‌کنند، مهم است. با این حال [تعامل] میان کسانی که مخالف هستند نیز بسیار مهم است. در طول لحظات پر تنش ژئوپلیتیکی در تاریخ اخیر، از سوئز تا بحران موشکی کوبا، دیپلماسی جهان را از جنگ نجات داد یا به یافتن راه‌هایی برای پایان دادن به آن کمک کرد. این امر مستلزم ریسک‌پذیری، پشتکار و خلاقیت است. ابتکار دریای سیاه نشان می‌دهد که حتی در پیچیده‌ترین شرایط، تعامل دیپلماتیک و استفاده نوآورانه از ابزارهای چندجانبه می‌تواند به یافتن زمینه‌های مشترک کمک کند.

دیپلماسی باید هم در سطح جهانی و هم توسط چهارچوب‌های منطقه‌ای که همکاری میان کشورهای عضو را ایجاد می‌کند، تقویت شود. چنین چهارچوب‌هایی به دولت‌ها کمک می‌کند تا از طریق مراحل و پروتکل‌های مشخص به اختلافات رسیدگی کنند و اعتماد را القا نمایند. آن‌ها می‌توانند طیفی از اقدامات و هنجارهای اعتمادساز را برای کاهش تنش‌ها و ایجاد همکاری‌های منطقه‌ای بیشتر در بر گیرند، همان‌طور که در فرآیند هلسینکی در اروپا اتفاق افتاد.

من متعهد می‌شوم که مساعی جمیله خود را برای کمک به کشورهای عضو در مدیریت اختلافات عمیق در سیاست جهانی و جلوگیری از بروز درگیری‌ها مستقر کنم. مساعی جمیله من نیز برای کمک به کشورهای عضو در ایجاد یا بازسازی چارچوب‌های منطقه‌ای در دسترس هستند. آن‌ها به همان اندازه برای تقویت خلع سلاح و در حوزه‌های بالقوه جدید مانند فضای ماورای جو یا فضای سایبری قابل‌استفاده هستند. من آماده

همکاری با همه کشورهای عضو برای کمک به غلبه بر شکاف‌های فعلی در سیاست، اقتصاد و فناوری هستم و نمایندگان و مقامات ارشد خود را برای پیگیری این هدف در دسترس قرار خواهم داد. در نهایت مساعی جمیله دبیر کل نه تنها ابزاری برای مقابله با تهدید فوری درگیری مسلحانه بلکه برای محافظت از آینده مشترک بشریت است.

توصیه‌ها

استفاده بیشتر از سازمان ملل متحد به عنوان فراگیرترین عرصه برای دیپلماسی برای مدیریت سیاست جهانی و شکاف‌های روبه‌رشد آن، به عنوان بستری برای تعامل کشورهای عضو حتی زمانی که فاقد روابط رسمی دیپلماتیک هستند یا این که در جنگ هستند و یا این که یکدیگر یا یک طرف را به رسمیت نمی‌شناسند.

به دنبال مساعی جمیله دبیر کل برای حمایت از اقدام برای معکوس کردن وخامت روابط ژئوپلیتیک و باز نگه داشتن کانال‌های دیپلماتیک بوده که این امر می‌تواند شامل ایجاد چارچوب‌هایی با تسهیل یا حمایت سازمان ملل متحد برای تشویق سازکارهای ارتباطی بحران و توافق در مورد رفتارهای مسئولانه و مدیریت حوادث در حوزه‌های دریایی، هوایی، فضای سایبری و فضایی برای محافظت در برابر تشدید تنش بین قدرت‌های بزرگ باشد.

تقویت و استحکام ظرفیت‌های سازمان ملل متحد برای اجرای ابتکارات دیپلماتیک برای صلح و حمایت از نمایندگان فرستاده شده توسط سازمان ملل متحد در این زمینه. با گرد هم آوردن بازیگران جهانی و منطقه‌ای، مدل‌های جدیدی برای تعامل دیپلماتیک طراحی می‌شود که می‌تواند منافع همه بازیگران درگیر را مورد توجه قرار دهد و نتایج سودمند متقابل را ارائه دهد.

با تکیه بر تجربه سازمان ملل متحد در ابتکار دریای سیاه به دنبال مساعی جمیله دبیر کل و اختیارات تشکیل جلسه برای حفاظت از زنجیره‌های تامین و انرژی جهانی و جلوگیری از متلاشی شدن و دو شاخه شدن پیوندهای اقتصادی در نتیجه رقابت راهبردی بوده که این امر می‌تواند شامل یافتن راه‌حل‌های سفارشی برای اختلالات زنجیره تامین کالاها و خدمات کلیدی و همچنین اختلالات دیجیتالی بزرگ باشد.

استفاده از مساعی جمیله دبیر کل برای حفظ اینترنت آزاد، باز و ایمن و جلوگیری از اختلال در سیستم‌های دیجیتال بین کشورها مستقر شود.

تعمیر معماری‌های امنیتی منطقه‌ای در جایی که در خطر فروپاشی قرار دارند، ایجاد آن‌ها در جایی که وجود ندارند و توسعه آن‌ها در جایی که قابلیت گسترش دارند. سازمان ملل متحد می‌تواند برای پیشبرد چنین تلاش‌های منطقه‌ای در نقش تشکیل جلسه و حمایت عمل کند.

برای سازمان ملل متحد، سازمان‌های منطقه‌ای و کشورهای عضو مربوطه آن‌ها واکنش‌های سریع به بحران‌های نوظهور را از طریق تلاش‌های دیپلماتیک فعال عملیاتی کنید.

پیشگیری از مخاصمات و خشونت و حفظ صلح

اقدام ۳: تغییر پارادایم پیشگیری و حفظ صلح در داخل کشورها

به منظور تکمیل اقدامات دیپلماتیک در سطح بین‌المللی و منطقه‌ای، تمرکز بر پیشگیری در سطح ملی ضروری است. در محیط پر از خطر جهان به هم تنیده امروز، پیشگیری نمی‌تواند فقط بر کشورهای شکننده یا متاثر از مخاصمه اعمال شود. برای موفقیت‌آمیز بودن، پیشگیری ابتدا مستلزم یک تغییر فوری در رویکرد است که به موجب آن همه کشورها موافقت می‌کنند که پیشگیری و حفظ صلح را به‌عنوان اهدافی که همه متعهد به دستیابی به آن هستند به رسمیت بشناسند. در راستای هدف توسعه پایدار ۱۶،۱، یک رویکرد جهانی برای پیشگیری فقط در محیط‌های مخاصمات نیست بلکه به معنای مقابله با همه اشکال خشونت است. پیشگیری به دلیل عدم اعتماد تضعیف شده است؛ زیرا اغلب به عنوان پوششی برای مداخله تلقی می‌شود. تعهد مجدد به پیشگیری باید با پرداختن به این عدم اعتماد، همراه با سرمایه‌گذاری در ظرفیت‌های پیشگیری ملی و زیرساخت‌های صلح آغاز شود. رویکردهای کل حکومت و کل جامعه مبتنی بر توسعه پایدار که هیچ کس را نادیده نمی‌گیرد، استراتژی‌های پیشگیری ملی را موثرتر می‌کند. آن‌ها باید چندبعدی، مبتنی بر مردم و شامل همه اعضای مختلف جامعه باشند. سازمان ملل متحد در صورت درخواست، حمایت گسترده خود را از توسعه و اجرای این استراتژی‌ها ارائه خواهد کرد.

توصیه‌ها

توسعه استراتژی‌های پیشگیری ملی برای نشان‌دادن محرک‌ها و عوامل مختلف خشونت و مخاصمه در جوامع و تقویت زیرساخت‌های ملی برای صلح. این استراتژی‌ها می‌تواند به تقویت نهادهای دولتی، ترویج حاکمیت قانون و تقویت جامعه مدنی و انسجام اجتماعی کمک کند تا از تساهل و همبستگی بیشتر اطمینان حاصل شود.

در راستای فراخوان من برای اقدام برای حقوق بشر، اطمینان حاصل شود که حقوق بشر به طور کلی-حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی همچنین حقوق مدنی و سیاسی- در مرکز استراتژی‌های پیشگیری ملی قرار

دارند؛ زیرا حقوق بشر برای تضمین شرایط مشارکت و محافظت در برابر نادیده گرفته شدن و تبعیض حیاتی است، بنابراین از ظلم‌ها قبل از بروز آنها جلوگیری می‌شود.

اهمیت بنیادین حاکمیت قانون را به عنوان مبنای همکاری چندجانبه و گفتگوی سیاسی، مطابق با منشور و به عنوان یک اصل مرکزی برای حفظ صلح به رسمیت بشناسند.

دولت‌های عضوی که به دنبال ایجاد یا تقویت زیرساخت‌های ملی برای صلح هستند، باید بتوانند به بسته‌ای جامع از پشتیبانی و تخصص ویژه دسترسی داشته باشند.

تامین مالی پایدارتر و قابل‌پیش‌بینی‌تر از جمله از طریق مشارکت ارزیابی‌شده به تلاش‌هایی که برای ایجاد صلح می‌شود، به‌ویژه صندوق ایجاد صلح برای حمایت از این استراتژی‌ها به صورت فوری فراهم نمایید.

برای گروه‌های کشورهای عضو و سازمان‌های منطقه‌ای، استراتژی‌های پیشگیری با ابعاد متقابل منطقه‌ای را برای مقابله با تهدیدات فرامرزی، جمع‌آوری اطلاعات جمعی و تمرکز بر افزایش دانش و تخصص موجود در سطح ملی در خصوص اقدامات موثر بر پیشگیری از مناقشه، توسعه بدهید.

اقدام ۴: تسریع در اجرای دستور کار ۲۰۳۰ برای توسعه پایدار به منظور رسیدگی به عوامل اصلی خشونت و ناامنی

پیشگیری و توسعه پایدار به یکدیگر وابسته هستند و متقابلاً تقویت می‌شوند. دستیابی کامل به دستور کار ۲۰۳۰ و اهداف توسعه پایدار بسیار مهم است، هم به خودی خود و هم به این دلیل که توسعه پایدار در نهایت تنها راه برای رسیدگی جامع به محرک‌های چندبعدی خشونت و ناامنی است. با این حال سرعت اجرای دستور کار ۲۰۳۰ از اقدام لازم برای تحقق اهداف دستور کار فاصله دارد، به ویژه در کشورهایی که تحت تاثیر مخاصمه قرار گرفته‌اند. مردم باید در مرکز تلاش‌های ما برای دستیابی به توسعه، غلبه بر فقر و کاهش خطرات مخاصمه و خشونت ناشی از نابرابری، نادیده‌گرفتن و طردشدن باشند. موسسات مالی بین‌المللی موظفانند حمایت خود را ارائه دهند و به طور گسترده‌تر، به نیازهای کشورهای در حال توسعه بهتر رسیدگی کنند، همان‌طور که در خلاصه خط مشی من در مورد اصلاح ساختار مالی بین‌المللی به آن اشاره شده است.

توصیه‌ها

تسریع اجرای راه‌های توسعه اثبات شده که قرارداد اجتماعی و امنیت انسانی را مانند آموزش و مراقبت‌های بهداشتی افزایش می‌دهد.

در نظر گرفتن راه‌های جدید و نوظهور برای محافظت از معیشت و ارائه حمایت اجتماعی در جوامع نجات‌یافته از مخاصمه و در کشورهای پس از جنگ، مانند درآمدهای اولیه عمومی موقت که می‌تواند انعطاف‌پذیری و انسجام اجتماعی را ارتقا داده و چرخه خشونت را بشکند.

نهادهای بین‌المللی سازکارهای تامین مالی را برای کمک به رسیدگی به علل زمینه‌ای بی‌ثباتی از طریق توسعه پایدار فراگیر هماهنگ کنند.

اقدام ۵: تغییر پویایی قدرت جنسیتی در صلح و امنیت

از آنجایی که دستاوردهای نسلی در زمینه حقوق زنان در سراسر جهان معلق است، پتانسیل تحول‌آفرین زنان و دستور کار صلح و امنیت نیز همین‌طور است. فزون‌گرایی جواب نداده است و تحقق دستور کار در تمامیت آن ضروری است. اراده سیاسی بیشتری مورد نیاز است. تسریع مشارکت معنادار زنان در همه تصمیم‌گیری‌ها، ریشه‌کن کردن همه انواع خشونت علیه زنان، چه آنلاین و چه آفلاین، حمایت از حقوق زنان نه تنها به تغییر قدرت کمک می‌کند بلکه منجر به گام‌های بزرگ رو به جلو در حفظ صلح می‌شود.

توصیه‌ها

اقدامات محکمی را برای تضمین مشارکت کامل، برابر و معنادار زنان در تمام سطوح تصمیم‌گیری در مورد صلح و امنیت از جمله از طریق برابری جنسیتی در کابینه‌های ملی دولت و پارلمان‌ها و در نهادهای محلی حکمرانی ارائه کنید. از سهمیه‌ها، اهداف و مشوق‌ها با چهارچوب‌های پاسخگویی قوی با نقاط عطف واضح برای دستیابی به مشارکت برابر زنان حمایت کنید.

به ریشه‌کن کردن همه اشکال خشونت مبتنی بر جنسیت و قانون‌گذاری قوی و جامع از جمله در مورد نفرت‌پراکنی مبتنی بر جنسیت، مقابله با مصونیت از مجازات مجرمان و ارائه خدمات و حمایت از بازماندگان متعهد بشوند.

تامین مالی پایدار، قابل‌پیش‌بینی و انعطاف‌پذیر برای برابری جنسیتی ارائه دهید. ۱۵ درصد از کمک‌های رسمی توسعه (ODA) را به برابری جنسیتی و حداقل ۱ درصد از ODA را در کمک مستقیم به سازمان‌های زنان به ویژه گروه‌های مردمی فعال برای صلح اختصاص دهید.

اقدام ۶: رسیدگی به پیوندهای متقابل میان اقلیم، صلح و امنیت

یافتن راه‌های ملموس و سودمند برای مقابله با اثرات بحران اقلیمی و پاسخ به درخواست فوری کشورهای حاضر در خط مقدم برای اقدام ضروری است. افزایش سرمایه‌گذاری مرتبط با آب‌وهوا در موقعیت‌های درگیر بسیار مهم است: تنها سهم بسیار کمی از منابع مالی اقلیمی به این کشورها سرازیر می‌شود؛ جایی که ترکیب عوامل خطر آسیب‌پذیری را در برابر شوک‌های اقلیمی افزایش می‌دهد. سیاست‌های اقلیمی باید به گونه‌ای طراحی شوند که منجر به اثرات نامطلوب بر جوامع و اقتصاد و بروز نارضایتی‌های جدیدی که می‌توانند تبدیل به ابزار سیاسی باشد، نشوند. یک رویکرد معمول کسب‌وکار در جهان در حال گرم‌شدن شکست خواهد خورد. راه‌حل‌های نوآورانه برای مقابله با بحران اقلیمی، محافظت از افراد آسیب‌پذیر، مقابله با تأثیرات متفاوت بر زنان و مردان و ترویج عدالت اقلیمی نشانه بزرگ همبستگی را ارسال خواهد کرد.

توصیه‌ها

اقلیم، صلح و امنیت را به عنوان یک اولویت سیاسی به رسمیت بشناسند و ارتباطات بین نهادهای چندجانبه را تقویت کنند تا اطمینان حاصل شود که اقدامات اقلیمی و ایجاد صلح یکدیگر را تقویت می‌کنند.

شورای امنیت به طور نظام‌مند به پیامدهای صلح و امنیت تغییرات اقلیمی در دستورات عملیات صلح و سایر وضعیت‌های کشوری یا منطقه‌ای در دستور کار خود رسیدگی کند.

تحت نظارت هیئت بین دولتی تغییرات اقلیمی، یک گروه متخصص اختصاصی در زمینه اقدامات اقلیمی، منعطف و ایجاد صلح تأسیس کنید تا توصیه‌هایی در مورد رویکردهای یکپارچه برای اقلیم، صلح و امنیت ارائه دهد.

برای سرمایه‌گذاری در زمینه اقلیم مقاوم در برابر خطرات، یک روزه بودجه جدید در صندوق ایجاد صلح تأسیس کنید.

نظام سازمان ملل متحد، سازمان‌های منطقه‌ای و فرومنطقه‌ای، مراکز مشترک منطقه‌ای را در مورد اقلیم، صلح و امنیت ایجاد کنند تا تجربیات ملی و منطقه‌ای را به هم متصل کنند، به کشورهای عضو مشاوره فنی ارائه دهند و به تسریع پیشرفت این دستور کار کمک کنند.

اقدام ۷: کاهش صدمات انسانی تسلیحات

تعهد به نجات انسان‌ها از خشونت در قلب تعامل صلح و امنیت ما است. مخاصمات مسلحانه به طور فزاینده‌ای در مراکز پرجمعیت با تأثیرات ویران‌کننده و بی‌مورد بر غیرنظامیان صورت می‌گیرد. بر اساس ماده ۲۶

منشور، ما باید اثر منفی بودجه نظامی بدون محدودیت را معکوس کنیم و بر اثرات منفی عمیق اجتماعی منابع عمومی که به جای توسعه پایدار و برابری جنسیتی به سمت فعالیت‌های نظامی منحرف شده‌اند، تمرکز کنیم. موضوعی که مدت‌ها به‌عنوان یک نگرانی بر آن تاکید شده است؛ از جمله در اعلامیه پکن و پلتفرم اقدام و رویکردهای اتخاذ شده بر ضرورت پرداختن به اثرات مرتبط با سن، بشردوستانه، جنسیتی و ناتوانی تسلیحات، روش‌ها و ابزارهای جنگی خاص تاکید شده است. کشورهای عضو باید به کاهش صدمات انسانی تسلیحات به وسیله دور شدن از رویکردهای بیش از حد امنیتی و نظامی برای صلح، کاهش بودجه-های نظامی و اتخاذ تدابیری برای تقویت خلع سلاح انسان‌محور متعهد شوند.

توصیه‌ها

ایمن‌سازی آینده مشترکمان: برنامه‌ای برای خلع سلاح

تقویت حفاظت از غیرنظامیان در بخش‌های پر جمعیت میدان مخاصمه، جنگ را به طور کلی از مناطق شهری خارج کنید؛ از جمله از طریق اجرای بیانیه سیاسی در مورد تقویت حفاظت از غیرنظامیان در برابر پیامدهای انسانی ناشی از استفاده از سلاح‌های انفجاری در مناطق مسکونی مصوب ۱۸ نوامبر ۲۰۲۲ و ایجاد سازکارهایی برای کاهش و بررسی آسیب به غیرنظامیان و اطمینان از پاسخگویی عاملان.

دستیابی جهانی به معاهدات منع سلاح‌های غیرانسانی و کور مانند کنوانسیون برخی سلاح‌های متعارف و پروتکل‌های آن، کنوانسیون مربوط به مهمات خوشه‌ای و کنوانسیون منع استفاده، ذخیره‌سازی، تولید و انتقال مین‌های ضدنفر؛

کاهش هزینه‌های نظامی، تجدید تلاش‌ها برای محدود کردن تسلیحات متعارف و افزایش سرمایه‌گذاری در پیشگیری و زیرساخت‌ها و خدمات اجتماعی، با تمرکز قوی بر اصلاح جنسیت در برابری‌ها و به حاشیه راندن بنیادی، برای تقویت صلح پایدار و سوق دادن جوامع به سمت اجرای اهداف توسعه پایدار؛

درخواست از دبیر کل برای تهیه یک مطالعه به روز در مورد تاثیر اجتماعی و اقتصادی هزینه‌های نظامی؛ و

استفاده تروریست‌ها و سایر گروه‌های مسلح غیردولتی از بمب‌های دست‌ساز را متوقف کنید.

سلاح‌های قابل حمل و جنگ‌افزارهای سبک و مهمات آن‌ها عامل اصلی مرگ‌ومیرهای خشونت‌آمیز در سطح جهان، محیط‌های درگیر و غیردرگیر هستند. همان‌طور که در دستور کار من برای خلع سلاح شناسایی شده است، گسترش، انحراف و سوءاستفاده از آن‌ها حاکمیت قانون را تضعیف می‌کند، مانع پیشگیری از مخاصمه و ایجاد صلح می‌شود، امکان اعمال جنایت‌کارانه از جمله اقدامات تروریستی، نقض حقوق بشر و خشونت مبتنی بر جنسیت، آوارگی و مهاجرت را فراهم می‌کند و مانع توسعه می‌شود. چارچوب‌های نظارتی و اقدامات

سیاسی ضروری هستند اما به اندازه کافی اجرا نمی‌شوند. پرداختن به عواملی که می‌تواند بر تقاضای آن‌ها تاثیر بگذارد نیز مهم خواهد بود.

توصیه‌ها

تقویت، توسعه و اجرای ابزارهای منطقه‌ای، فرومنطقه‌ای و ملی و نقشه‌های راه برای رسیدگی به چالش‌های مربوط به انحراف، تکثیر و سوءاستفاده از سلاح‌های قابل حمل و جنگ‌افزارهای سبک و مهمات.

تعیین اهداف ملی و منطقه‌ای و اندازه‌گیری ترقی در راستای اجرای چهارچوب‌های نظارتی از جمله از طریق جمع‌آوری داده‌ها و نظارت.

دنبال کردن رویکردهای حکمرانی یکپارچه که کنترل سلاح‌های قابل حمل و جنگ‌افزارهای سبک را در طرح‌های توسعه و کاهش خشونت در سطوح ملی و اجتماعی و همچنین در استراتژی‌های پیشگیری ملی پیشنهاد شده ذیل اقدام ۳ را ادغام می‌کند.

تقویت عملیات صلح و بررسی اجرائی کردن آن

اقدام ۸: تقویت عملیات صلح و مشارکت

عملیات صلح - عملیات حفظ صلح و ماموریت‌های سیاسی ویژه - بخشی اساسی از ابزارهای دیپلماتیک منشور سازمان ملل متحد است. از نمایندگان ویژه‌ای که به عنوان واسطه موافقت‌نامه‌های صلح و دفاتر منطقه‌ای که به عنوان بسترهای پیشرو برای دیپلماسی پیشگیرانه در جهت عملیات حفظ صلح چندجانبه عمل می‌کنند، این ماموریت‌ها جزء اصلی واکنش‌های مستمر سازمان ملل متحد به برخی از ناپایدارترین عرصه‌های صلح و امنیت امروز باقی خواهند ماند. عملیات صلح با اجازه دادن به سازمان برای تدارک واکنش‌های عملیاتی متناسب شامل آماده‌سازی و تامین مالی ظرفیت‌ها و قابلیت‌های کشورهای عضو - که هیچ بازیگری مستقلاً دارای آن نیست - به عملیاتی کردن دیپلماسی برای صلح کمک می‌کند.

صلح بانی نشان‌دهنده چندجانبه‌گرایی موثر در عمل است که بر اساس مشارکت همه کشورها به نحو اجتماع برای حمایت از آسیب‌پذیرترین افراد در معرض تهدید ساخته شده است. این مسئله کشورهای عضو را به سازمان ملل متحد نزدیک‌تر می‌کند و به کسانی که نیروهای نظامی و انتظامی خود را به کار می‌گیرند، سهم مستقیمی در امنیت جمعی ما می‌دهد. حفظ صلح از زمان تشکیل طی ۷۵ سال اخیر، به طور مداوم با مجموعه‌ای از ماموریت‌ها از حفظ آتش‌بس گرفته تا حفاظت از غیرنظامیان بی‌شمار در برابر خشونت و سوءاستفاده وفق یافته و علی‌رغم چالش‌ها و محدودیت‌ها به نتایج مثبتی انجامیده است.

با این حال در تعدادی از محیط‌های تخصصی، شکاف بین مأموریت‌های حفظ صلح سازمان ملل متحد و آنچه که چنین مأموریت‌هایی می‌توانند در عمل برآورده سازند، آشکار شده است. چالش‌های ناشی از مخاصمات طولانی‌مدت و حل‌نشده و بی‌وقفه که توسط عوامل پیچیده داخلی، ژئوپلیتیکی و فراملی هدایت می‌شود، به عنوان یک نمونه واضح از محدودیت‌های مأموریت‌های بلندپروازانه بدون حمایت سیاسی کافی عمل می‌کند. برای حفظ هدفمند صلح، یک تفکر جدی و گسترده در مورد آینده آن مورد نیاز است، با این دیدگاه که با استراتژی‌های مناسب و انتقال و خروج آینده‌نگر به سمت الگوهای وفق‌پذیر پویا حرکت کنیم.

توصیه‌ها

شورای امنیت اطمینان حاصل کند که تفوق سیاست‌ها به عنوان یک اصل اساسی عملیات صلح باقی می‌ماند: آن‌ها باید بر اساس و در حمایت از یک روند سیاسی واضح مشخص مستقر شوند. شورای امنیت باید با تعامل فعال، مستمر و منسجم با همه طرف‌ها، حمایت کامل خود را به طور سراسری ارائه کند.

شورای امنیت عملیات صلح را با دستورات غیرواقعی تحمیل نکند. دستورات باید شفاف، بر حسب اولویت، قابل‌دستیابی، با تامین منابع کافی و سازگار با شرایط متغیر و تحولات سیاسی باشد.

شورای امنیت و مجمع عمومی، با توجه به ماهیت در حال تحول مخاصمه در مورد محدودیت‌ها و آینده حفظ صلح با هدف فراهم کردن طرح‌های مأموریت پویاتر، سازگارتر و موثرتر در حین طراحی استراتژی‌های انتقال و خروج در محل مناسب تامل نمایند. این باید به وضوح نقاط قوت و موفقیت‌های نسبی حفظ صلح و همچنین محدودیت‌های نظری و عملی آن را به عنوان ابزاری که بر رضایت استراتژیک و حمایت طرف‌های مهم متکی است، منعکس کند.

عملیات صلح باید به طور قابل‌توجهی یکپارچه‌تر باشد و باید از طیف کاملی از ظرفیت‌ها و تخصص‌های غیرنظامی در سراسر نظام سازمان ملل متحد و شرکای آن به عنوان بخشی از نظام چندجانبه‌گرایی شبکه‌ای و مشارکت‌های تقویت شده استفاده کند.

در عملیات صلح، استفاده از داده‌ها و فناوری‌های دیجیتال را به طور کامل برای ردیابی موثر روند مخاصمه، درک احساسات محلی، فراهم ساختن گفتگوی فراگیر، نظارت بر تاثیر و کمک به هدایت تصمیمات مبتنی بر شواهد به کار بگیرید. بدین منظور استراتژی تحول دیجیتالی حفظ صلح و نوآوری‌های مهم در میانجیگری، مدیریت مطلوب و برقراری صلح مطابق با تغییرات پنج‌گانه به سمت نسخه «ملل متحد ۲» و توصیه‌های مندرج در اقدام دوم را توسعه دهید.

استراتژی‌های پایان عملیات و انتقال از عملیات صلح باید پیشاپیش و به شیوه‌ای یکپارچه و تکراری برنامه‌ریزی شود تا به عقب‌نشینی موفقیت‌آمیز از ماموریت دست یابد و اطمینان حاصل شود که دستاوردها تثبیت شده و خطر بازگشت به مخاصمه یا تشدید آن به حداقل می‌رسد.

حمایت خود را تجدید کرده و مجدداً به اصلاحات حفظ صلح که بر پیشرفت‌های حاصل شده از طریق اقدام برای حفظ صلح و اصلاح رکن صلح و امنیت سازمان ملل متحد استوار است، متعهد شوند. این تلاش‌ها باید عملیات حفظ صلح را کارآمدتر، پویاتر و سازگارتر کند.

اقدام ۹: رسیدگی به اجرای صلح

دامنه‌دار شدن فزاینده بسیاری از مخاصمات و گسترش گروه‌های مسلح غیردولتی که در فراسوی مرزها فعالیت می‌کنند و از خشونت علیه غیرنظامیان استفاده می‌کنند، نیاز به اجرای صلح چندملیتی و عملیات ضد تروریسم و ضد شورش را افزایش داده است. کشورهای عضو باید فوراً چگونگی بهبود عملیات این چنینی و جنبه‌های مربوط به واکنش ملی و بین‌المللی به تهدیدات روزافزون را در نظر بگیرند.

توصیه‌ها

شورای امنیت در مواردی که اجرای صلح مورد نیاز است، مجوز تشکیل یک نیروی چندملیتی یا اقدام عملی توسط سازمان‌های منطقه‌ای و درون منطقه‌ای را صادر کند.

هر گونه اقدام برای اجرای صلح را با تلاش‌های سیاسی فراگیر برای پیشبرد صلح و سایر رویکردهای غیرنظامی مانند خلع سلاح، بازگرداندن افراد از جبهه‌ها و بازپروری، رسیدگی به محرک‌های اصلی مخاصمه و نارضایتی‌های مرتبط را همراهی کنید. از اقداماتی که به زندگی غیرنظامیان آسیب می‌رساند، حقوق بشر را نقض می‌کند، محرک‌های مخاصمه یا توانایی گروه‌های افراط‌گرای خشونت‌آمیز برای افزایش جذب نیرو را تقویت می‌کند، پرهیز کنید.

هنگامی که کشورها یا سازمان‌های منطقه‌ای که مایل به اجرای عملیات صلح و فاقد قابلیت‌های لازم هستند، مستقیماً از آن عملیات پشتیبانی کنید. اقدام به اجرای صلح مجاز توسط شورای امنیت باید کاملاً مطابق با منشور ملل متحد و حقوق بین‌الملل بشردوستانه و حقوق بشر بوده و شامل پاسخگویی موثر و شفاف از جمله توسط شورای امنیت باشد.

در زمینه‌های مبارزه با تروریسم، از پاسخگویی و عدالت از جمله با پیشبرد راهبردهای تعقیب، اصلاح و بازپروری اطمینان حاصل کنید. تجربیات مناسب را در اختیار گروه‌های اقدام راهبردی برای مبارزه با

تروریسم تحت حمایت پیمان هماهنگی جهانی مبارزه با تروریسم ملل متحد حسب مورد با مشارکت دول عضو قرار دهید.

اقدام ۱۰: حمایت از اتحادیه آفریقا و عملیات‌های حمایت از صلح درون منطقه‌ای

گسترش گروه‌های مسلح غیردولتی که در فراسوی مرزها فعالیت می‌کنند، مانند سایر محرک‌های مخاصمه و بحران‌های مرتبط با تهدیدات در هم تنیده که قبلا در این گزارش تشریح شده است، یک تهدید بزرگ و رو به رشد در چندین منطقه آفریقا ایجاد کرده است. این امر مستلزم نسل جدیدی از ماموریت‌های اجرای صلح و عملیات ضد تروریسم است که با دستور شورای امنیت توسط شرکای آفریقایی بر اساس فصل‌های هفتم و هشتم منشور ملل متحد با تامین مالی تضمینی از طریق کمک‌های ارزیابی‌شده راهبری می‌شود. تصمیم‌گیری در این مورد بسیار دیر هنگام است و باید پیشرفت حاصل شود. اهمیت این عملیات به عنوان بخشی از ابزار واکنش به بحران‌ها در آفریقا در کنار طیف وسیعی از سازکارهای موجود ملل متحد روشن است و این مورد برای اطمینان از این که آنان از منابع مورد نیاز برای موفقیت برخوردار هستند، واضح است. این مسئله برای عملیات در طیف کامل از استقرار پیشگیرانه تا اجرای صلح حائز اهمیت است.

توصیه‌ها

شورای امنیت و مجمع عمومی اطمینان حاصل کنند که اقدامات مشروع ذیل فصل‌های هفتم و هشتم منشور ملل متحد، منابع لازم برای موفقیت از جمله کمک‌های ارزیابی‌شده را حسب نیاز دارند. درخواست‌های مربوط به عملیات حمایت از صلح اتحادیه آفریقا و سازمان‌های درون منطقه‌ای باید به شیوه قاعده‌مندتری رسیدگی شده و دیگر غیرمعمول تلقی نشوند.

رویکردهای تازه نسبت به صلح و حوزه‌های مخاصمه خیزی

اقدام ۱۱: جلوگیری از تسلیحاتی شدن حوزه‌های نوظهور و ترویج نوآوری مسئولانه

فناوری‌های جدید این پتانسیل را دارند که ماهیت مخاصمه و جنگ را دگرگون ساخته و انسان‌ها را در معرض خطری فزاینده قرار دهند. سهولت دسترسی به آن‌ها توسط بازیگران غیردولتی (از جمله گروه‌های تروریستی) تهدید بزرگی را ایجاد می‌کند. این فناوری‌ها به دلیل مسائلی مانند دقت، قابلیت اطمینان، کنترل انسانی و داده‌ها و سوگیری الگوریتمی، در حوزه‌هایی همچون حریم خصوصی و حقوق بشر نگرانی‌های جدی را به بار می‌آورند. مزایای فناوری‌های جدید و نوظهور نمی‌تواند به قیمت امنیت جهانی تمام شود. چهارچوب‌های حاکمیتی در سطح ملی و بین‌المللی باید برای به حداقل رساندن آسیب‌ها و مقابله با خطرات

ناشی از فناوری‌های همگرا (از جمله تلاقی آن‌ها با سایر تهدیدهایی همچون سلاح‌های هسته‌ای) به کار گرفته شوند.

مقابله با گسترش مخاصمه و درگیری‌ها به فضای سایبری

با ازدیاد حوادث مخرب سایبری تاثیرگذار بر زیرساخت‌های ارائه‌کننده خدمات به مردم و حیاتی برای عملکرد جامعه، ضرورت تلاش برای حفاظت از امنیت فضای سایبری در طول دهه گذشته به طور تصاعدی افزایش یافته است. همچنین بازیگران غیردولتی (از جمله تروریست‌ها) در فضای سایبری فعال هستند. فضای سایبری یک حوزه بدون قانون نیست: دولت‌ها تصدیق کرده‌اند که منشور سازمان ملل متحد و حقوق بین‌الملل نسبت به فضای سایبری نیز اعمال می‌شوند. پیشرفت محسوس در سطح چندجانبه که نتیجه کارهای انجام شده تحت حمایت مجمع عمومی در دو دهه گذشته بوده است، همه دولت‌ها را مجاب کرده تا در استفاده از فناوری‌های ارتباطات و اطلاعات تحت هدایت هنجارهای خاص مربوط به رفتار مسئولانه دولت قرار گیرند. با این حال جدیت بیشتری مورد نیاز است و دولت‌ها باید اقدامات قابل توجهی را به منظور جلوگیری از تشدید و گسترش مخاصمه به حوزه سایبری (از جمله برای حفاظت از حیات انسان‌ها در مقابل فعالیت‌های مخرب سایبری) اتخاذ نمایند.

توصیه‌ها

اعلام این که زیرساخت‌های ضروری برای خدمات عمومی و عملکرد جامعه در برابر فعالیت مخرب سایبری (چه از سوی دولت‌ها و چه از سوی بازیگران غیردولتی) از مناطق ممنوعه محسوب می‌گردند.

ایجاد یک سازکار پاسخ‌گویی چندجانبه مستقل برای استفاده مخرب از فضای سایبری توسط دولت‌ها به منظور کاهش انگیزه‌های چنین رفتاری. این سازکار می‌تواند میزان پیروی و تبعیت از هنجارها و اصول مورد توافق مربوط به رفتار مسئولانه دولت را افزایش دهد. همچنین تقویت ظرفیت عدالت کیفری برای تحقیق، تعقیب و قضاوت در مورد فعالیت‌های سایبری صورت‌گرفته توسط بازیگران تروریستی علیه چنین زیرساخت‌هایی.

پیشگیری از مخاصمه در فضای ماورای جو

یک خطر بزرگ برای امنیت فضای ماورای جو، پدیداری آن به عنوان یک حوزه احتمالی برای مقابله نظامی است. همان گونه که در خلاصه خط مشی بنده در مورد فضای ماورای جو نیز مورد اشاره قرار گرفت، ترکیب بازیگران جدید فضا، ازدیاد اشیای فضایی، این واقعیت که بسیاری از خدمات فضایی هم کاربران نظامی و هم کاربران غیرنظامی دارند و افزایش اتکای نیروهای مسلح به سیستم‌های فضایی این خطر را تشدید می‌کند.

توصیه‌ها

توسعه هنجارها، اصول و قواعد بین‌المللی برای مقابله با تهدیدات سیستم‌های فضایی (از طریق نهادهای مربوطه خلع سلاح سازمان ملل متحد و با بیشترین پذیرش ممکن) و بر این اساس، آغاز مذاکرات به منظور انعقاد یک معاهده برای تضمین صلح، امنیت و جلوگیری از مسابقه تسلیحاتی در فضای ماورای جو.

منع سیستم‌های تسلیحاتی خودکار مرگبار

سیستم‌های تسلیحاتی کاملاً خودکار این پتانسیل را دارند که به طرز قابل توجهی روند جنگ را تغییر دهند و ممکن است که چهارچوب‌های حقوقی موجود را دگرگون ساخته و حتی از بین ببرند. در غیاب مقررات چندجانبه خاص، طراحی، توسعه و استفاده از این سیستم‌ها نگرانی‌های اخلاقی، امنیتی، حقوقی و بشردوستانه‌ای را به بار آورده و تهدید مستقیمی برای حقوق بشر و آزادی‌های اساسی محسوب می‌گردد. ماشین‌هایی که این توان و اختیار را دارند تا بدون دخالت عامل انسانی جان افراد را بگیرند، از نظر اخلاقی منفور و از نظر سیاسی غیر قابل پذیرش بوده و باید توسط حقوق بین‌الملل منع گردند.

توصیه‌ها

با تکیه بر پیشرفت‌های حاصل شده در مذاکرات چندجانبه، تا سال ۲۰۲۶ یک سند الزام‌آور حقوقی را (۱) برای منع سیستم‌های تسلیحاتی خودکار مرگبار که بدون نظارت و کنترل انسانی عمل کرده و نمی‌توانند مطابق با حقوق بشردوستانه مورد استفاده قرار گیرند و (۲) برای تحت کنترل درآوردن تمامی دیگر انواع سیستم‌های تسلیحاتی خودکار منعقد کنید.

پیامدهای هوش مصنوعی برای صلح و امنیت

هوش مصنوعی یک فناوری توان‌بخش و در عین حال مخربی است که به طور فزاینده‌ای در مجموعه گسترده‌ای از کاربردهای نظامی، غیرنظامی و کاربردهای دوگانه ادغام شده و اغلب با پیامدهای غیرقابل پیش‌بینی همراه است. فراگیری روزافزون هوش مصنوعی به همراه استعداد گسترش و تحول سریع، فقدان شفافیت و سرعت تغییر و نوآوری آن خطرات بالقوه‌ای را برای صلح و امنیت بین‌المللی ایجاد کرده و چالش‌های حاکمیتی را به همراه دارد. دولت‌های عضو باید اقداماتی را برای کاهش خطرات مربوط به سیستم‌های دارای هوش مصنوعی در حوزه صلح و امنیت انجام داده و چهارچوب‌های لازم جهت نیل به این مقصود را توسعه دهند. دولت‌های عضو باید تجربیات مربوط به توسعه آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، سازمان بین‌المللی هوانوردی کشوری و هیئت بین‌الدولی تغییر اقلیم را در کنار سایر رویکردهای حاکمیتی و همراه با پیشنهادات ارائه‌شده من در خلاصه خط مشی‌های راجع به پیمان جهانی دیجیتال مدنظر قرار داده و رویکرد

متناسی را پرورش دهند. این امر باید شامل امکان ایجاد یک نهاد جهانی جدید به منظور کاهش خطرات هوش مصنوعی برای صلح و امنیت و در عین حال بهره‌برداری از مزایای آن برای تسریع توسعه پایدار باشد.

توصیه‌ها

توسعه فوری استراتژی‌های ملی برای طراحی، توسعه و استفاده مسئولانه از هوش مصنوعی، مطابق با تعهدات دولت‌های عضو بر اساس حقوق بین‌الملل بشردوستانه و حقوق بشر.

توسعه قواعد، اصول و هنجارهای پیرامون طراحی، توسعه و استفاده از کاربردهای نظامی هوش مصنوعی از طریق فرآیندهای چندجانبه و در عین حال اطمینان از تعامل با بازیگران ذی‌مدخل صنعت، دانشگاهیان، جامعه مدنی و دیگر بخش‌ها.

توافق بر روی یک چهارچوب جهانی تنظیم‌کننده و تقویت سازکارهای نظارتی برای استفاده از فناوری داده‌محور (از جمله هوش مصنوعی) به منظور مقابله با تروریسم.

بهبود پیش‌بینی، هماهنگی و آمادگی جهانی برای مقابله با مخاطرات زیستی

خطرات تهدیدکننده امنیت بیولوژیکی و بهداشت جهانی متنوع و به هم پیوسته هستند. آن‌ها فراتر از استفاده خصمانه آشکار از بیولوژی در قالب توسعه و سلاح‌های بیولوژیکی بوده و شامل طیفی از اقداماتی هستند که می‌توانند به امنیت بیولوژیکی و بهداشت صدمه وارد کنند. پیشرفت‌های فنی و هم‌افزایی‌ها و تعاملات پیچیده میان آن‌ها همچنان موانع توسعه سلاح‌های بیولوژیکی را از بین می‌برد. تعداد افرادی که در سراسر جهان می‌توانند عوامل بیماری‌زای خطرناک را دست‌کاری کنند در حال افزایش است که در میان آن‌ها برخی قصد سوء بالقوه دارند؛ از جمله تروریست‌ها. با این حال چنین پیشرفت‌هایی می‌توانند موجب تسریع توسعه پایدار و ترقی بشری نیز بشوند. بنابراین ما باید اقداماتی را اتخاذ نماییم تا اطمینان حاصل کنیم که آن‌ها به منظور ایجاد راه‌های جدید برای تحمیل آسیب، مرگ و اختلال مورد استفاده قرار نمی‌گیرند.

مخاصمه و بیماری می‌توانند از جهات گوناگونی با یکدیگر تلاقی داشته باشند و خطرات ایجاد شده ناشی از آن‌ها در حال حاضر به صورت کل‌نگرانه و به روش سازمان‌یافته‌ای مورد بررسی قرار نمی‌گیرند. نیاز فوری به تعیین و شناسایی جمعی این خطرات نوظهور و در حال تحول وجود دارد؛ افزایش شفافیت، هماهنگ نمودن استانداردها و بهبود سواد علمی، همکاری نزدیک با جامعه علمی بین‌المللی و بخش خصوصی برای بررسی نظارت بر تحقیقات بیولوژیکی و ارتقای رفتار مسئولانه حائز اهمیت است.

توصیه‌ها

تعیین و شناسایی خطرات نوظهور و در حال تحول بیولوژیکی، تقویت پیش‌بینی، هماهنگی و آمادگی در قبال چنین خطراتی (خواه ناشی از انتشار طبیعی، تصادفی یا عمدی عوامل بیولوژیکی باشد) و کار با نظام سازمان ملل متحد به منظور ارائه گزینه‌هایی برای تقویت پیشگیری و واکنش نسبت به این خطرات.

توسعه و ایجاد تدابیری به منظور مقابله با خطرات موجود در بیوتکنولوژی و فناوری‌های موجب رشد انسانی که در حوزه نظامی به کار گرفته می‌شوند. برای انجام چنین کاری (۱) هنجارها، قواعد و اصول رفتار مسئولانه را در مورد استفاده‌های نظامی از فناوری‌های موجب تنزل و رشد انسانی تنظیم نمایید؛ از جمله افزایش شفافیت پیرامون برنامه‌ریزی و اقدامات دفاعی و همکاری با دیگر ذی‌نفعان به منظور تنظیم رهنمودها و خط‌مشی‌های پژوهش‌های مسئولانه و (۲) برای دولت‌های عضو کنوانسیون منع توسعه، تولید و انباشت سلاح‌های باکتریولوژیکی (بیولوژیکی) و سمی و انهدام سلاح‌های مذکور (کنوانسیون سلاح‌های بیولوژیکی) و کنوانسیون منع توسعه، تولید، انباشت و استفاده از سلاح‌های شیمیایی و انهدام سلاح‌های مذکور (کنوانسیون سلاح‌های شیمیایی) پیامدهای بالقوه پیشرفت در نوروبیولوژی و فناوری‌های هم‌گرای مرتبط با آن برای رژیم‌های حاکمیتی را بررسی کنید.

تحکیم و تقویت حکمرانی بین‌المللی

اقدام ۱۲: در نظر گرفتن سازکار موثرتر در خصوص امنیت جمعی

نهادهای سازمان ملل متحد برای یک‌پارچه‌سازی اعمال دول عضو برای نیل به اهداف مشترک جایگاه ویژه‌ای دارند. اما برخی از چهارچوب‌های آنان قابلیت مقابله با چالش‌های امروزی را نداشته و برای نظامی موثر در حوزه امنیت جمعی نیازمند به‌روزرسانی فوری هستند.

اصلاح شورای امنیت

لازم است تا شورای امنیت فوراً به نحوی اصلاح شود که علاوه بر بیانگر بودن واقعیت‌های جغرافیایی امروز، بتواند مشارکت نقاط مختلف جهان در تضمین صلح جهانی را نشان دهد. علی‌رغم این که پیشرفت در این حوزه با موفقیت ملموسی همراه نبوده است، اکثر اعضای سازمان ملل متحد چنین موردی را تایید می‌کنند اما اصلاح عضویت در شورای امنیت باید با دموکراتیک کردن نحوه فعالیت آن که در ذیل بدان اشاره خواهد شد، همراه شود.

توصیه‌ها

پیشرفت فوری در مذاکرات بین‌الدولی در اصلاح شورای امنیت در راستای عادلانه و فراگیر شدن بیشتر آن.

دموکراتیک کردن آیین کارکرد شورای امنیت در راستای تقویت توانایی دستیابی به اجماع (کنسانسوس) و توانا ساختن تصمیمات آن از طرق ذیل: (۱) تقسیم مسئولیت قابل توجه‌تر میان اعضای شورا در ارتباط با قطعنامه‌ها، به خصوص در وضعیت‌های مرتبط با منطقه آن اعضا که به آن‌ها مربوط نمی‌شود؛ (۲) مشورت نهادینه شده با دول پذیرنده قبل از پذیرش یک قطعنامه و یا تمدید وضعیتی که آن دولت را تحت تاثیر قرار می‌دهد. همچنین وجود چنین گفتگویی با سازمان‌های منطقه‌ای و دولت‌هایی که نیروی نظامی یا پلیس در اختیار شورا قرار داده‌اند؛ و (۳) ترویج مسئولیت بالاتر برای اعضای دائم شورا در خصوص استفاده از حق وتو.

نظام تحریم که توسط شورای امنیت تاسیس شده است را می‌توان یکی از ابزارهای مهمی در نظر داشت که توسط منشور به شورا محول شده است تا بتواند با تهدیدات علیه امنیت و صلح مقابله کند. اما نباید تحریم‌ها را هدفی صرف در نظر داشت بلکه تحریم‌های بین‌المللی صرفاً زمانی می‌توانند دارای آثاری مثبت باشند که ذیل برنامه سیاسی جامعی قرار گیرند. بهبود اثر تحریم‌های سازمان ملل متحد از دو طریق به دست می‌آید: (۱) تلاش برای افزایش مشروعیت آن‌ها و (۲) درک اثر منفی تحریم‌های سازمان ملل متحد بر مذاکرات سیاسی و ایجاد صلح در زمانی که تحریم‌ها به صورت گسترده، واکنشی یا زودتر از موعدی مناسب وضع شوند.

توصیه‌ها

اطمینان از این که اقدامات تحریمی هدفمند هستند و مرتباً بر اساس مسائل سیاسی به نحوی پویا بازبینی می‌شوند. اطمینان از این که رژیم تحریم دارای معیاری آغازین برای بررسی پیشرفت است و مرتباً مورد بررسی قرار می‌گیرد. انجام اقدامات فوری در خصوص درخواست‌های مرتبط با هدف قراردادن اشخاص و نهادها در لیست تحریم و یا حذف کردن آن‌ها از لیست تحریم در راستای تضمین این مورد که آن‌ها امکان درخواست بررسی مجدد در ارتباط با وضعیت خود را داشته باشند. در آخر بررسی آن که آیا تحریم‌های آینده سازمان ملل متحد که مرتبط با تروریسم است، باید مواردی از قبیل تروریسم نشئت گرفته از نژادپرستی، بیگانه‌هراسی، دیگر اشکال تعصب و یا تروریسم بر اساس دین و عقیده را نیز شامل شود.

پویاتر کردن مجمع عمومی

مجمع عمومی بر اساس مشروعیت گسترده و عضویت جهان‌شمول خود از اهمیت بالایی برای پرداختن به مسائل و چالش‌های گسترده در حوزه صلح و امنیت در راستای اجرای وظایف و اختیارات خود بر اساس مواد ۱۰ الی ۱۴ منشور برخوردار است. نقش مجمع زمانی نمایان می‌شود که شورای امنیت نمی‌تواند وظیفه اصلی خود برای حفظ صلح و امنیت بین‌المللی را ایفا کند.

توصیه‌ها

برگزاری جلسات سالانه مجمع عمومی برای مطرح ساختن مواردی برای حل و فصل صلح‌آمیز اختلافاتی که از دید مجمع می‌تواند رفاہ عمومی و روابط دوستانه میان ملت‌ها را خدشه‌دار سازد.

برگزاری جلساتی به صورت منظم در کمیته‌های متعدد در خصوص مسائل و چالش‌های روز

بیش از دو دهه است که برخی نهادهای مرتبط با خلع و محدودسازی سلاح نتوانسته‌اند نسبت به فعالیت موثر اقدام کنند و در نتیجه توانایی دول عضو در مدیریت خطرهای سنتی و نوین خدشه‌دار شده است. در نتیجه لازم است تا اقدامی فوری برای احیای مجدد این نهادها انجام شود.

توصیه‌ها

مجمع عمومی باید نقش اصلی خود را با در نظر گرفتن قواعد رسیدگی و رویه خود برای مذاکرات ماهوی در زمینه خلع سلاح به کار بندد. همچنین مجمع عمومی باید موافقت خود را در خصوص وضع استانداردهایی که به مشارکت نهادهایی که با نهادهای فرعی مجمع در حوزه خلع سلاح منجر می‌شود، اعلام نماید.

اصلاحات مربوط به سازکارهای خلع سلاح مانند کنفرانس خلع سلاح و کمیسیون خلع سلاح در راستای بهینه‌سازی نقش آن‌ها لازم است. این مورد شامل ایجاد اجماع در خصوص توسعه اولویت‌های مرتبط با خلع سلاح و بررسی و ارائه پیشنهادهاتی در خصوص پیشرفت در حوزه علم و تکنولوژی و ارتباط احتمالی آن‌ها در خلع سلاح و امنیت جهانی می‌شود.

تاسیس رویه‌ای بین‌الدولی برای ایجاد گفتگو در خصوص چگونگی نیل به اهداف فوق و بررسی نقش، زمان، آماده‌سازی و تدارک نشست‌ی ویژه از مجمع عمومی سازمان ملل متحد مرتبط با خلع سلاح.

ارتقاء کارکرد کمیسیون تحکیم صلح

با توجه به این که کمیسیون تحکیم صلح بر مسئله دخیل کردن دولت‌ها در خصوص ارائه پیشنهادات رفع چالش‌ها تمرکز ویژه‌ای داشته است، می‌توان از آن به عنوان محلی مناسب که اعضا بتوانند در خصوص مسائلی که میان توسعه و صلح وجود دارد به گفتگو بپردازند، یاد کرد. از این رو می‌توان به ارتباط نابرابری، خشونت و جنگ، اهمیت دستور کار ۲۰۳۰، پیشگیری و تحکیم صلح یا ارتباط میان توسعه، تغییرات اقلیمی و صلح اشاره کرد. کمیسیون تحکیم صلح می‌تواند فرصت قابل توجهی برای گفتگو میان کشورهای جهان جنوب و همکاری‌های موسوم به مثلثی ایجاد کند و کشورهایی که از دستور کار شورای امنیت خارج می‌شوند را همراهی کند. گزارش سال ۲۰۲۵ در ارتباط با چهارچوب تحکیم صلح سازمان ملل متحد باید نسبت به اجرایی‌کردن پیشنهادات زیر اقدام کند. همچنین این گزارش باید نسبت به مواردی که باعث می‌شود

کمیسیون بتواند نسبت به انجام وظایف خود به صورت موثر اقدام کند نیز موارد مختلف را بررسی کند. این موارد به رویه کاری کمیسیون تحکیم صلح، اعضا و ظرفیت حمایتی آن مرتبط می‌شود.

توصیه‌ها

بهبود نقش کمیسیون تحکیم صلح به عنوان نهادی که در آن مباحث چندوجهی مطرح می‌شود، با تاکید بر ارتباط و وابستگی میان صلح و توسعه.

ایجاد سازکاری درون کمیسیون برای نتیجه بخشیدن و حمایت سیاسی و مالی در سطح ملی و منطقه‌ای از مواردی که در اقدام ۳ بیان گردید. همچنین رسمی کردن ارتباط میان کمیسیون با نهادهای مالی بین‌المللی و بانک‌های توسعه منطقه‌ای. این عمل در راستای همسوسازی نهادهای مالی با اولویت‌های در سطح ملی و فراهم کردن شرایط برای کمیسیون برای نیل به اهداف خود، به خصوص تجمع منابع و تحکیم صلح است.

رسمی کردن مشارکت سازمان‌های منطقه‌ای و دیگر سازمان‌ها در عملکرد کمیسیون، برای ایجاد همکاری و فراگیری در تصمیمات و رسیدگی‌های کمیسیون.

شورای امنیت، مجمع عمومی، شورای اقتصادی و اجتماعی و شورای حقوق بشر باید نسبت به استفاده از نظرات کارشناسی کمیسیون تحکیم صلح در رسیدگی‌های خود اقدام کنند. شورای امنیت باید در ابعاد فعالیت‌های خود در حوزه عملیات‌های مرتبط با صلح که با تحکیم صلح ارتباط پیدا می‌کند، از کمیسیون درخواست کند تا نسبت به ارائه نظر کارشناسی اقدام کند.

نتیجه‌گیری

ایده من که در این سند مورد اشاره قرار گرفت، مبتنی بر امید و خوش‌بینی است. اگرچه مشکلات عمیقی در وضعیت فعلی وجود دارد، اما انتظار دارم که اعضای سازمان ملل متحد این چالش‌ها را به خوبی پشت سر خواهند گذاشت. در ۷۸ سالی که از عمر سازمان ملل متحد می‌گذرد، به طور متوالی شاهد صحبت‌هایی در خصوص گسترش بی‌اهمیتی سازمان بوده‌ایم. اما سازمان با عبور از تمامی مشکلات و محدودیت‌ها نه تنها توانسته تاب‌آوری خود را نشان دهد بلکه توانسته تا در مرکز این نظام چندجانبه قرار گیرد.

با این وجود ما باید در خصوص مشکلات و چالش‌هایی که با آن‌ها مواجه هستیم، دقت نظر بالایی داشته باشیم. آنچه که در این بین وجود دارد، آینده سازمان ملل متحد نیست بلکه ملت‌ها و تمام بشریت است. ویران شدن جهان چه از طریق سلاح‌های هسته‌ای چه تغییرات اقلیمی، چه از طریق جنگ و یا حتی از دست دادن کنترل توسعه تکنولوژی، ملموس و در حال افزایش است. دول عضو علی‌رغم تهدیدهای فعلی که منجر به عدم اعتماد در روابط بین‌المللی شده، باید راه‌های جدیدی برای همکاری پیدا کنند.

دول عضو سازمان ملل متحد در مرکز حل این مشکلات و چالش‌ها قرار دارند. به جز مسئولیت اصلی برای حل و فصل اختلافات و چالش‌های مرتبط با صلح و امنیت، دولت‌ها دارای بیشترین ظرفیت در مقایسه با هر نهاد مرتبط با این حوزه هستند. اما آن‌ها نباید به تنهایی عمل کنند. مقیاس چالش‌هایی که با آن مواجه هستیم، به قدری است که نه تنها نیازمند تمامیت جامعه در سطح ملی است بلکه به تمامیت بشریت در سطح بین‌المللی نیز نیاز خواهد داشت. بنابراین آنچه که من در خصوص شبکه‌ای چندجانبه در ذهن دارم، بدین صورت است: عقیده‌ای واقع‌گرایانه که مطابق آن هیچ دولتی، حتی قوی‌ترین و تواناترین دولت نیز نمی‌تواند تهدیدات فعلی که با آن مواجه هستیم را بدون کمک و همکاری دول دیگر پشت سر بگذارد.

سازمان ملل متحد در مرکز این چندجانبه‌گرایی قرار دارد و باید به نقش خود در این حوزه ادامه دهد. در جهانی از هم گسیخته که اتحاد وجود ندارد، این وظیفه و مسئولیت تمامی دولت‌هاست که یک نهاد که همگی به آن اعتماد دارند را حفظ نمایند. نقش دبیرخانه آن است که به همگی دولت‌ها در حدود منشور سازمان ملل متحد خدمت کند. دبیرخانه باید در اطلاعاتی که منتشر می‌کند و تحلیل‌هایی که انجام می‌دهد، اعتماد همگان را جلب کند. این بهترین روشی است که می‌توان نسبت به کسب اجماع (کنسانسوس) اقدام کرد.

اعلامیه هفتاد و پنجمین سالگرد تشکیل سازمان ملل متحد و گزارش من در خصوص «دستور کار مشترک ما» توانست فرصتی مناسب برای دول عضو فراهم آورد تا به صورت شفاف در خصوص آنچه که به عنوان آینده‌ای مشترک در ذهن دارند، بیان کنند. نشست موسوم به اجلاس آینده باید نسبت به ارائه پاسخی قاطع به این سوال مهم اقدام کند: چگونه می‌توان چارچوب همکاری را بار دیگر پیاده‌سازی نمود؛ به نحوی که از مسیر نابودی به سمت مسیر پیشرفت حرکت کنیم؟ نقطه نظر من در خصوص این موضوع شفاف است: این چارچوب‌ها باید بر اساس تعهدی مجدد برای ارتقای راهکارهای چندجانبه، بر اساس اعتماد، انسجام و جهان-شمول بودن بنا نهاده شود. اکنون زمان آن رسیده تا قبل از آن که اختلاف و از هم گسستگی ما را در برگیرد، اقدامات لازم را انجام دهیم.

ضمیمه ۱:

مشاوره با دول عضو و سایر ذی‌نفعان مربوطه:

دبیرخانه تعهد به مشاوره را از طریق سه روش عمده بر عهده گرفته است: کشورهای عضو و سازمان‌های منطقه‌ای، جامعه مدنی و نظام ملل متحد.

پس از تصویب قطعنامه در مورد شیوه‌های اجلاس سران آینده، دبیرخانه با تمام کشورهای عضو و بیش از ۵۰ سازمان منطقه‌ای تماس گرفت تا نظرات و توصیه‌های آن‌ها را جویا شود. سی و سه کشور عضو از همه

گروه‌های منطقه‌ای و همچنین سه گروه از کشورهای عضو و ۱۰ سازمان منطقه‌ای و انواع دیگر سازمان‌ها نظرات کتبی خود را ارائه دادند. این پیشنهادات در یک وبسایت (به صورت اختیاری) به اشتراک گذاشته شد. سی کشور عضو موافقت کردند که مطالب ارسالی آن‌ها در وبسایت پست شود.

دبیرخانه همچنین رایزنی‌های حضوری با نمایندگان دائمی کشورهای عضو از طریق هر کدام از پنج گروه منطقه‌ای انجام داد. علاوه بر این، برگزارکنندگان مشترک سه مشاور موضوعی با کارشناسان کشورهای عضو در مورد عناصر کلیدی «دستور کار جدید صلح» برگزار کردند: کاهش خطرات استراتژیک و تهدیدات فراملی، چالش خشونت و درگیری و همه‌پذیری و مشارکت. این مشاوره‌ها با مجموعه‌ای از تعاملات غیررسمی دوجانبه و گروهی با کشورهای عضو و همچنین جلسات غیررسمی که توسط کشورهای عضو یا سازمان‌های غیردولتی در مورد موضوعات خاص مرتبط با «دستور کار جدید صلح» تشکیل شده بود، تکمیل گردید.

دبیرخانه فراخوانی عمومی برای مشارکت در «دستور کار جدید صلح» به جامعه مدنی صادر کرد. نزدیک به ۱۰۰ طرح از جمله از سمت بیش از ۸۰ سازمان، جامعه علمی و افراد برجسته دریافت شد. سازمان ملل متحد چندین رایزنی متمرکز با بازیگران جهانی گوناگون جامعه مدنی برگزار کرد که به ارائه گزارش‌های مکتوب و اطلاعات تکمیلی ادامه دادند و با محققان و اندیشمندان در منطقه جنوب جهانی ارتباط برقرار کرد. همچنین نشست‌های گسترده‌ای با بازیگران مردمی به‌عنوان بخشی از ائتلاف جهانی در زمینه جوانان، صلح و امنیت و با چندین شبکه فعال در زمینه زنان و صلح و امنیت برگزار شد. دبیرخانه به علاوه با شبکه‌های مذهبی و سنتی که نماینده بسیاری از رهبران اعتقادی و بومی بودند، مشورت کرد.

علاوه بر مشاوره گسترده در هر یک از دپارتمان‌های مشترک و حضور میدانی، تیم میانجی «دستور کار جدید صلح»، بیش از دوازده رایزنی موضوعی را با نهادهای سازمان ملل متحد که شامل بیش از ۲۰۰ فرد شرکت‌کننده از سراسر نظام سازمان ملل متحد بودند، برگزار کرد. این رایزنی‌ها با موضوعاتی از قبیل: مشارکت زنان، مشارکت جوانان، مسائل بشردوستانه، خلع سلاح، حقوق بشر، نفرت‌پراکنی، تروریسم و جنایات سازمان‌یافته، آینده‌نگری استراتژیک و فناوری‌های جدید بودند. این تیم میانجی همچنین از نهادهای سازمان ملل متحد دعوت کرد تا علاوه بر راه‌های معمول مشارکت کتبی مخصوص ارتباطات داخلی سازمان ملل متحد، به طور رسمی نظرات خود را در وبسایت New Agenda for Peace برای به اشتراک گذاشتن همگانی بارگذاری کنند.

ضمیمه ۲: تاثیر دستور کار جدید برای صلح بر اهداف توسعه پایدار

ریشه‌کن کردن فقر: اقدام قاطع برای جلوگیری از درگیری و پیگیری راه‌حل‌های مسالمت‌آمیز برای پایان دادن به فقر شدید، ضروری است. اقدام ملی برای کاهش همه اشکال خشونت نیز برای پیشرفت در این هدف ضروری خواهد بود.

ریشه‌کن کردن گرسنگی: گرسنگی و ناامنی غذایی می‌تواند در زمینه‌های متأثر از درگیری یا سایر اشکال خشونت سازمان‌یافته به ویژه در تعامل با آواره‌سازی به شدت تشدید شود اما آن‌ها همچنین می‌توانند به خودی خود محرک‌های اصلی خشونت و درگیری باشند. با توجه به ماهیت زنجیره‌های تامین جهانی، درگیری در یک کشور می‌تواند مفهوم نظام‌مندی برای امنیت غذایی در کشورهای دیگر داشته باشد.

سلامتی و تندرستی: خطرات سلامتی و رفاه به ویژه سلامت مادر و کودک به طور قابل توجهی در محیط‌های متأثر از درگیری و سایر اشکال خشونت سازمان‌یافته تشدید می‌شود. درگیری و خشونت نیز اثرات منفی قابل توجهی بر سلامت روان دارد. تحولات فناوری تهدیدات جدیدی را در ارتباط با زیست‌فناوری ایجاد کرده است که می‌تواند مفاهیم مهمی برای امنیت سلامت باشد. اقدام قوی برای پیشگیری و حل تعارضات، کاهش خشونت و بهبود آمادگی جهانی برای مقابله با خطرات زیستی اثرات ملموسی بر سلامتی خواهد داشت.

آموزش باکیفیت: دسترسی به آموزش باکیفیت به دلیل درگیری و سایر اشکال خشونت سازمان‌یافته از تبعیض مبتنی بر جنسیت گرفته تا افزایش سلاح‌های کوچک و جنگ‌افزارهای سبک با مشکل مواجه می‌شود. این امر به ویژه در بسترهای درگیری، جایی که آسیب‌پذیری‌های ساختاری در برابر خشونت بیشتر تشدید می‌شود، با مانع روبه‌رو می‌شود. پرداختن به همه اشکال خشونت در درون و بیرون بسترهای درگیری برای اطمینان از در دسترس بودن آموزش با کیفیت برای همه ضروری است.

برابری جنسیتی: اقدامات قاطع پیشنهاد شده در خلاصه خط مشی حاضر به ویژه اقدامات مربوط به زنان، صلح و امنیت و کاهش هزینه‌های انسانی سلاح به پیشبرد اهداف برابری جنسیتی هدف ۵ در زمانی که عقب‌نشینی قابل توجهی علیه این دستور کار وجود دارد، کمک می‌کند. با این حال تلاش جهانی برای تسریع تعهدات برابری جنسیتی در همه زمینه‌ها، پیش‌نیازی برای حفظ حرکت در دستور کار زنان، صلح و امنیت و در نهایت صلح پایدار است.

آب پاک و بهداشت: چالش‌های دستیابی به آب پاک و بهداشت در بسترهای درگیری و موقعیت‌های آواره‌سازی و همچنین در بسترهایی که تحت تاثیر برخی از اشکال خشونت سازمان‌یافته قرار گرفته‌اند،

تشدید می‌شود. وقتی اثرات بحران آب‌وهوایی به این ترکیب اضافه شود، کمبود آب می‌تواند خطر درگیری و خشونت را تشدید کند. اغلب این زنان و دختران هستند که بار سنگین را متحمل می‌شوند و مجبورند مسافت‌های طولانی‌تری را برای آوردن آب طی کنند که آن‌ها را در معرض عوامل خطر ترکیبی قرار می‌دهد.

انرژی مقرون به صرفه و پاک: انتقال عادلانه انرژی برای کشورها ضروری است تا به تعهدات خود در مورد تغییرات آب‌وهوایی عمل کنند. این امر همچنین مفاهیم مهمی برای انسجام اجتماعی و قرارداد اجتماعی دارند. پرداختن به منابع بنیادین تفرقه و محرک‌های درگیری، پایه مهمی برای انتقال انرژی است که هیچ کس را پشت سر نمی‌گذارد.

کار شایسته و رشد اقتصادی: بیکاری، کم‌کاری و کمبود فرصت‌های اقتصادی می‌تواند از علل اصلی ناآرامی، خشونت و حتی افراط‌گرایی خشونت‌آمیز باشد. پرداختن به کمبود فرصت‌های اقتصادی و نابرابری‌های مرتبط با آن، کلید جلوگیری از خشونت و درگیری است. علاوه بر این، ماده ۲۶ منشور سازمان ملل متحد خواستار کمترین انحراف منابع اقتصادی و انسانی جهان به سمت تسلیحات است اما افزایش هزینه‌های نظامی ادامه دارد. مطالعات سازمان ملل متحد نشان داده است که هزینه‌های نظامی بیش از حد می‌تواند تاثیر منفی بر رشد اقتصادی فراگیر و پایدار و سرمایه‌گذاری ثابت داشته باشد.

صنعت، نوآوری و زیرساخت: فناوری‌های جدید، ظرفیت تغییر ماهیت درگیری و جنگ را دارند. سهولت دسترسی آن‌ها توسط بازیگران غیردولتی از جمله گروه‌های تروریستی یک تهدید بزرگ است. در تعدادی از حوزه‌ها چارچوب‌های حکمرانی برای به حداقل رساندن آسیب‌های ناشی از چنین فناوری‌هایی مورد نیاز است، در حالی که مزایای توسعه پایدار فراگیر را ممکن می‌سازد.

کاهش نابرابری: درگیری‌ها الگوهای از قبل موجود خشونت، تبعیض و نابرابری‌های جنسیتی را تشدید می‌کند. زمانی که نابرابری با تفاوت‌ها در دسترسی و فرصت‌ها در میان گروه‌ها همپوشانی داشته باشد، اغلب با درگیری ارتباط دارد؛ درحالی‌که نابرابری‌های دیگر، برای مثال بین افراد غنی و فقیر در یک جامعه، ارتباط نزدیکی با سایر اشکال خشونت دارد. عدم تقارن‌ها و نابرابری‌هایی که در بین کشورها و در داخل آن‌ها وجود دارد و موانع ساختاری که این نابرابری‌ها را حفظ می‌کنند، مانعی برای صلح و همچنین موانع توسعه و حقوق بشر هستند.

شهرها و جوامع پایدار: توقف افزایش سلاح‌های کوچک و جنگ‌افزارهای سبک بسیاری از شهرها را برای جوامع خود ایمن‌تر می‌سازد که به نوبه خود به پیشرفت در تضمین دسترسی همه به مسکن، خدمات اولیه و سیستم‌های حمل‌ونقل کافی، ایمن و مقرون به صرفه کمک می‌کند. جلوگیری از درگیری‌ها و سایر اشکال خشونت سازمان‌یافته فضای بیشتری را برای برنامه‌ریزی و مدیریت سکونتگاه انسانی مشارکتی، یکپارچه و

پایدار در همه کشورها باز می‌کند و از میراث فرهنگی و طبیعی جهان محافظت و پاسداری می‌کند. در محیط‌های درگیری، غیرنظامیان در مناطق شهری به ویژه تحت تاثیر اثرات سلاح‌های انفجاری قرار می‌گیرند که باید برای تضمین امنیت آن‌ها مورد توجه قرار گیرد.

مصرف و تولید مسئولانه: الگوهای مصرف ناپایدار نابرابری‌ها و تخریب محیط زیست را تشدید می‌کند. درگیری و سایر اشکال خشونت سازمان‌یافته می‌تواند موانع مهمی برای اجرای اقدامات برای دستیابی به مدیریت پایدار و استفاده کارآمد از منابع طبیعی و جلوگیری از تلفات غذایی پس از برداشت باشد. کاهش هزینه‌های نظامی با مصرف مسئولانه و حفظ منابع محدود ما سازگار است.

اقدام برای جلوگیری از تغییرات اقلیمی: اقدام اقلیمی می‌تواند راه‌هایی برای ایجاد صلح فراگیر و موثر ارائه دهد. ناکامی در مقابله مستقیم با چالش‌های ناشی از تغییرات اقلیمی و تاثیرات آن بر آسیب‌پذیرترین قشر جهان با تامین مالی کافی برای اقلیم، تاثیرات مخربی از جمله برای پیشگیری و تلاش‌های ایجاد صلح خواهد داشت.

حیات زیر آب: درگیری‌های مسلحانه می‌تواند مانع از تلاش‌ها برای مدیریت پایدار و حفاظت از اکوسیستم‌های دریایی و ساحلی، تنظیم برداشت و پایان‌دادن به صید بی‌رویه، ماهیگیری غیرقانونی، گزارش‌نشده و بدون قاعده و شیوه‌های ماهیگیری مخرب شود. اختلافات بر سر مناطق انحصاری اقتصادی و ذخایر ماهیگیری در صورت مدیریت ضعیف می‌تواند اختلافات یا درگیری‌های موجود را تشدید کند.

حیات در خشکی: از دست دادن تنوع زیستی و بیابان‌زایی ممکن است اثرات مخرب خطرناکی بر دسترسی به منابع طبیعی، معیشت و انسجام اجتماعی داشته باشد که تعامل آن‌ها می‌تواند باعث خشونت شود. آلودگی زمین - چه از طریق مین، مهمات خوشه‌ای یا دیگر مهمات منفجر نشده - امنیت انسان را تضعیف می‌کند. درگیری و سایر اشکال خشونت سازمان‌یافته می‌تواند موانع مهمی را برای کشورها و مناطق آسیب‌دیده برای اولویت‌بندی حفاظت، بازسازی و استفاده پایدار از زیست‌بوم‌ها ایجاد کند.

صلح، عدالت و نهادهای قدرتمند: تقویت جوامع صلح‌آمیز، عادلانه و فراگیر باید با ریشه‌کنی خشونت و کاهش سلاح‌ها و مهمات غیرقانونی آغاز شود. بر اساس هدف ۱۶، کشورهای عضو متعهد شدند که به طور قابل توجهی همه اشکال خشونت و میزان مرگ‌ومیر مرتبط را کاهش دهند. خشونتی که توسط گروه‌های جنایتکار سازمان‌یافته، باندها، تروریست‌ها یا افراطیون خشن انجام می‌شود، حتی خارج از محیط‌های درگیری، زندگی و معیشت را در سراسر جهان تهدید می‌کند. دسترسی گسترده به سلاح‌های کوچک و جنگ‌افزارهای سبک، این خشونت را ممکن می‌سازد، به ناامنی کمک می‌کند و مانع توسعه پایدار می‌شود.

مشارکت برای رسیدن به اهداف: هدف ۱۷ - احیای مشارکت جهانی برای توسعه - همچنان یک معیار است: از تجارت منصفانه و انتقال فناوری تا کاهش بدهی و سطح بالاتر کمک‌های توسعه، اقدامات قابل اندازه‌گیری را برای جبران عدم تعادل در سطح جهانی ترسیم می‌کند. همراه با دستور کار گسترده‌تر ۲۰۳۰، دامنه آن فراتر از توسعه پایدار است و طرحی را برای رسیدگی به علل ریشه‌ای درگیری به طور جامع در اختیار ما قرار می‌دهد.